

Moje sny

Úvod :

Veľa krát som rozmýšľal, aký má vôbec význam môj život tu na tejto planéte..... Doteraz to neviem.... Sú síce teórie, ktorým ja sám chcem veľmi veriť, že je to tu „cvičisko“ na rozvoj našich duší..... atď. Ja však, ak by som sa v záhrobí mal dopredu rozhodnúť, či chcem prísť na tento život, na tejto planéte a v tomto vesmíre?, tak ak by mi dopredu povedali, čo ma tu čaká?, tak by som odmietol sa tu narodiť a robil by som všetko preto, aby som sa do tohto „blázince a trestného tábora“ nikdy nedostal..... Čokoľvek robím, nič nie je možné urobiť správne, pretože na všetkom „kooperujú“ ľudia okolo mňa, ktorí sa správajú skutočne ako v „ústave pre duševne chorých“.

Tak to asi stačí.....

V prvej knihe „Demokracia je principiálny omyl“ som mal napísaných veľa snov, ktoré sa mi snívajú a ktoré hlavne boli filozoficky veľmi dôležité a preto som ich do knihy dal! Viacero čitateľov mi hovorilo, že tá kniha je dobrá, ale trochu to kazia tie „hlúpe sny“.... Tvrším ale žiaľ stále to isté, ako nakoniec aj v mojej poslednej knihe „Obroda Slovanov“, že tie sny sú veľmi dôležité!!

Ďalej uvádzam tieto sny, ktoré sa mi snívajú a o ktorých si myslím, že sú zaujímavé aj pre toho, kto nečítal žiadne moje knihy, ale je schopný myslenia a nie je „jednoduchý materialista“. Samozrejme, že čitatelia, ktorí majú aspoň základnú vedomosť o teórii C.G. Junga, geniálneho Švajčiarskeho psychiatra 20. storočia, budú tušiť, o čom hovorím.

Opakujem kapitoly a sny z knihy „Demokracia je principiálny omyl“, ako boli uvedené v poslednom 3. vydaní. K tomu som pridal sny, ktoré neboli v tejto knihe a neboli zverejnené až doteraz ani nikde inde....Moje nové komentáre aj pôvodné komentáre ku snom, sú vyznačené „italikou“. Píšem tieto komentáre preto, aby som trochu vysvetlil niektoré veci, ktoré som sa „teraz“ rozhodol vysvetliť.

Sen o strachu a zlosti

Pravda je to, že Boh existuje, či niekto chce alebo nechce. Zákony Božie rovnako neúprosne existujú, či niekto (alebo aj celý národ) chce alebo nechce. Najdôležitejšou hodnotou nakoniec nie je ani zdravie, ani sloboda, ani život, ale ak existuje Boh, tak to musí pre človeka byť len pravda. Áno, najdôležitejšou hodnotou nakoniec je pravda. Všetko ostatné je až potom. Pravda o tom, ako daný človek má žiť, čo má vo svojom živote vedieť a naučiť svoju dušu a teda pravda o živote, smrti, existencii, ktorú dokáže poznať. Je žiaľ pravda, že pravda musí byť „dočasne“ pre každého človeka iná, aj keď pravda musí byť len jedna. Každý človek je v inom stave rozvoja svojej duše a teda jeho duša sa potrebuje preto učiť niečo iné. Cesta k pravde preto pre každého človeka musí byť trochu iná. Pravda nie je to, že daný človek si niečo naštudoval v nejakej knihe a uveril tomu. Pravda je to, že keď si tú danú vec, popis skutočnosti, niekde prečítal, počul, odrazu sa mu rozsvietilo v hlave, pretože už dávno tušil, že to nie je

tak, ako si to dlho predtým myslel, pretože mu nesedeli fakty a okolnosti okolo danej veci..... Podvedome on tušil, že to pôvodné presvedčenie o tejto veci, asi nebude pravda. Až toto nové vysvetlenie tejto veci mu odrazu rozsvietilo v hlave. To je však, len časť pravdy. Pravdy nekonečnej. Pravda je skutočnosť. Človek skutočnosť nepozná. Starší ľudia vedia, že s pribúdajúcim vekom sa pravda – ich vnímanie pravdy – postupne mení. Najčastejšie sa nimi vnímaná pravda komplikuje. Áno, pravda musí byť veľmi zložitá, ale súčasne musí byť veľmi jednoduchá. Prečo zložitá? To je jasné. Predsa všetko čo človeka obklopuje je veľmi zložitá pre poznanie človekom. Ale všetko to v skutočnosti, je aj veľmi jednoduché. Život je predsa jednoduchý. Človek sa narodí, je dieťaťom, dostane sa do puberty, je mladým človekom, môže mať deti a ich vychovávať, je starším, môže mať vnukov, je starý, zomiera. Pravda o živote človeka je jednoduchá – život končí smrťou – a teda to platí pre všetkých!! Smejem sa.....

Myslím si, že Boh existuje. Ale súčasne si žiaľ myslím, že existuje aj Satan. Boh je večný, ale Satan má svoje dni spočítané....., ak nesplní to, čo si na začiatku dohodol, s Bohom.... Smejem sa, chápem, že neviete, o čom tu teraz píšem... a mám obrovské sebavedomie...!!

Po mnohých rokoch nerozhodnosti som mal tento sen.

Práve som si kúpil nové auto, ktoré sa mi veľmi páčilo. Malo dobrý silný motor a elegantný športový vzhľad. V tom sne som nasadol do auta a odchádzal som z nejakého miesta, kde sa mi nepáčilo a kde ma chceli nejakí ľudia presvedčiť až skoro donútiť, aby som robil niečo, čo som nechcel. Jednému veľkému a silnému chlapíkovi – vyzeral, že tam je hlavný – som povedal, že „kašlem na to a odchádzam“. Nech si robí, čo chce a ja si budem robiť, čo budem chcieť ja. Sadol so do auta a odchádzal som preč. Ale ako som naštartoval, tak ten dobrý silný motor sa začal dusiť. Odchádzal som, ale motor išiel zle. Vtom som v spätnom zrkadle za sebou videl toho silného chlapíka, ako sa na mňa pozerá a sa mi smeje. Hneď som sa nahneval, čo sa tá sviňa smeje.... A motor skapal. Pozeral som do spätného zrkadla na toho chlapíka. Za ním boli ďalší chlapi. Neboli mi vôbec sympatickí. Ten hlavný sa už neusmieval, ale uprene pozeral cez spätné zrkadlo do mojich očí. Vtom som si povedal, že vyzerá nebezpečne, a že bude najlepšie, keď rýchlo odtiaľto odídem. Tí ďalší jeho nohsledovia–kumpáni, na rozdiel od toho hlavného, sa už vôbec netajili mimikou tváre, že som im nesympatický a že by chceli so mnou zatočiť. Skúsil som naštartovať. Motor naskočil. Zaradil som rýchlosť a pohol sa dopredu. Zaradil som dvojku a postupne aj trojku a auto zvyšovalo rýchlosť, aj keď motor stále nešiel ani zďaleka tak, ako normálne. Dusil sa a nemal žiadny výkon. Akoby som mal v benzíne vodu, a veľa vody.... Ale v benzíne som žiadnu vodu nemal. Mal som dobrý benzín. Benzínom to nebolo.

Ako som sa postupne vzdialil od toho nesympatického a nakoniec pre mňa aj nebezpečného miesta, upokojil som sa, že mi nehrozí už žiadne nebezpečenstvo a motor sa postupne vylepšoval.

Až som sa zasa pozrel do spätného zrkadla, kde som uvidel toho hlavného silného chlapíka, ako beží za mnou??? Jasne som ho videl – silná oválna tvár, zarastený, neholený, strnisko asi mesačné, krátke vlasy, tak 40 rokov, výška cca 190 cm, pevná postava oblečená v pracovnom odevu. Oči upreté do mojich očí.

To je v riti, kde sa tu ten debil berie?, však som už dosť ďaleko od jeho smradľavej nory – povedal som si v duchu. Motor trochu začal horšie pracovať. Začal som v duchu nadávať, čo ten motor blbne. Začal som sa stále pozeráť do spätného zrkadla, čo ten „silný chlapík“ po mne chce? Rozlúčil som sa s ním a nech mi dá pokoj. Nech si robí vo svojej „nore“ so svojimi „debilmi“ čo chce. Vôbec ma nezaujíma.

Motor stále zle fungoval a chlapík bol stále za mnou. A teraz som sa už nasral, čo ten somár chce! Nech ide do pekla! Motor ešte viac zakašlal. To ma rozčúlilo ešte viac. Posratý motor nefunguje a tá sviňa, čo beží za mnou, po mne niečo chce, ale ja na neho kašlem. Motor sa vyslovene začal zadrhávať. Začal som zúriť – asi vystúpim a tú veľkú sviňu pošlem do riti – je už len sám a ak si myslí, že keď je dvakrát vyšší a ťažší než som ja, že sa ho zľaknem, tak je na veľkom omyle. Už veľa „ťažkých debilov“ zistilo, čo som ja za zač!

S mojou narastajúcou zlosťou, lepšie povedané zúrivosťou – šiel motor môjho milovaného auta, ešte nového, stále horšie. Debil za mnou mi nechcel dať pokoj, keď som mu v mieri a pokojne povedal, že s

ním nepôjdem a nech si robí sám a bezo mňa, čo chce?! On nerozumel. Ja s ním nechcem mať nič. A on ma už maximálne irituje.... Moja zúrivosť, zlosť a už aj konkrétna nenávisť voči tomu chlapíkovi za mnou dostúpila maximum. A motor už bol úplne v háji.... Auto skákalo a nakoniec sa zastavilo. Zostal som prekvapený týmto vývojom a pozrel som sa do spätného zrkadla. Chlapík zastavil v bezpečnej vzdialenosti za mnou, ale akoby sa trochu víťazne usmieval. A vtedy ma odrazu napadlo, že ten chlapík je diabol. Vtom ma okamžite napadlo, nie zlosť, ale opak. Diabol je v človeku. To môže byť človek, nemusí to byť diabol, aj keď je divné, že som prešiel takú vzdialenosť takou rýchlosťou a on je stále za mnou? Bude to diabol.... To nemôže to byť človek ovplyvnený diablom. Ale to je jedno. Diabol nemá na mňa žiadnu šancu, ak sa mu nepodriadim. Ja ho naopak ľutujem. Je smoliar. Ak sa ja dostanem „do neba“, presnejšie ak sa do neba dostane moja duša, budem vedľa Boha večný.... Ale on bude zničený. Bude zničený, aj keď je na tomto svete podstatne silnejší než ja. Ľutujem ho. Mám ho aj trochu rád....však mi ukázal moje slabosti! Áno, to je ten najlepší spôsob, ako sa odpútať od diabla. Nemilujem ťa.... Ale mám ťa, svojim spôsobom“ aj rád. Však oddeľuješ „plevel“ odo mňa! Ale neutrálne „serem“ na teba.... Nezaújmaš ma.

Otočil som kľúčikmi štartéra. A motor naskočil úplne perfektne. No fajn. Vynikajúci zvuk, ako zvyčajne. Zaradil som rýchlosť a vyrazil dopredu. A šiel som po rovnej ceste dopredu. Usmieval som sa a mal som radosť. Bol to diabol a ja som prišiel na to, že aj diabla musím milovať, skôr akceptovať, aby som sa nedostal pod jeho vplyv. Je preč. Pozrel som sa do spätného zrkadla, nebol tam. Fajn. Vynikajúco.

Pekne som bol spokojný so sebou, až odrazu sa motor zasa začal mierne zasekávať. Hovoril som si, to je v riti. Čo sa zasa deje? Pozeral so dozadu – nič. Teda nikto. Šiel som ďalej a motor sa zasekával stále viac. Pozrel som sa opäť dozadu – a už tu bol ten silný chlapík zasa. Povedal som si, už viem čo mám robiť, nesmiem byť zlostný a nenávisťný – milujem ho, mám ho rád, chcem Ti pomôcť – pod' so mnou, keď chceš. Motor zlepšil svoju funkciu, ale nie úplne. Čokoľvek som ďalej robil, stále som spomaľoval a motor pracoval stále horšie. A v tomto čase som mal pocit, že tvár človeka, ktorý ma neustále v spätnom zrkadle prenasleduje, sa akoby menila na tvár diabla – postupne sa z neho stala strašidelná zubatá príšera....

Povedal som si, tak predsa je to diabol. Nevadí. Aj tak ťa mám chlapík rád. Motor trochu pookrial. Ale cesta predom mnou sa začala zužovať a kľukatiť. Začal som sa sústreďovať, aby som našiel lepšiu cestu. Takú, po akej som išiel predtým. Rovná a široká, kde som mohol ísť bez problémov podstatne rýchlejšie než je dovolená rýchlosť. Ale na tejto ceste som už išiel maximálne dovolenou rýchlosťou, pretože kvalita vozovky nič iné nedovoľovala, ak som nechcel ísť vyslovene riskantne. Čokoľvek som však vymyslel, cesta sa stále viac zhoršovala. Trochu ma to nahnevalo, že každé moje ďalšie rozhodnutie, ktorou cestou sa dať – vpravo, alebo vľavo – bolo vždy asi to horšie, pretože cesta bola stále horšia.

Nakoniec som musel preradiť na dvojku a ísť rýchlosťou asi 30 km/hod, keď som sa znova pozrel do spätného zrkadla a tam som okrem dotyčného „silného chlapíka“, ktorý sa už pravidelne menil na zubatú príšeru, videl aj svoju ženu a dcéru....? A obidve boli vystrašené k smrti. Pozerali na chlapíka meniaceho sa na zubatú príšeru a súčasne na mňa, či ich zachránim..... Zostal som prekvapený. Čo tam robia? Však som ich tam nemal. Kde, kedy nastúpili? Tak som ich začal upokojsť, aby sa ničoho nebáli, že toho chlapíka poznám. Nemôže nám nič urobiť, hovorím im. Malá dcéra by ešte nemusela počúvať svojho „schopného“ otca. Ale začal som byť totálne zlostný, keď ma moja žena nepočúvala, že sa ničoho nemá – nesmie - báť. Je dospelá a má vedieť, keď ak sa nebojím ja, tak niet sa čoho báť. Avšak ani jedna ma nepočúvala. Nie že by ma nepočuli, čo hovorím, obidve ma počuli, čo hovorím. Ale oni ma nebrali vážne. Neverili mi. Báli sa ďalej.

Cesta sa nakoniec úplne zhoršila. Aj motor sa začal stále viac zakašľávať. To už bolo jasné. To preto, pretože som začínal byť stále zlostnejší, že moja žena hlavne a podľa tej „hlupane“ aj moja dcéra ma nepočúvali a „klepali sa o strachu“ na zadnom sedadle z pohľadu na človeka – diabla, ktorý nás neustále sledoval a už sa vôbec netajil neustálymi a zreteľnými premenami na zubatú príšeru.

Nakoniec som sa dostal na nespevnenú cestu v nejakej dedine, kde bolo nejaké poľnohospodárske družstvo. Zastavil som na zablatenej ceste – poslednú dobu, ako som šiel v aute, už stále pršalo, a preto všetko bolo rozmočené. Vpravo bola zablatená cesta do dvora toho družstva, kde som mal pocit, že na dvore zapadnem do blata. Vľavo bola cesta, ktorá toto družstvo obchádzala, ale mal som pocit, že za najbližšou zatáčkou zapadnem tiež a definitívne skončím svoju „cestu“. Pozrel som sa dozadu. Chlapík sa zmenil opäť na zubatú príšeru a moje dve ženy sa triasli od strachu, ako ho videli. Teraz som sa skutočne nasral. Povedal som svojej žene, že do tejto riti ma dostala ona, aj moju dcéru, pretože sa neustále bojí. Má stále strach. Veď som jej jasne povedal, že sa nemá čoho báť. Ak okamžite obidve nezmenia svoj strach na odvalu a odhodlanie, tak ich okamžite „vyhodím z auta“ a ďalej pôjdem „bez nich“.

Aby som maximálne zvýraznil svoje odhodlanie, tak som vystúpil z auta do dažďa a otvoril som zadné dvere, aby si vystúpili. Najskôr obidve skoro dostali infarkt, že majú vystúpiť. Avšak žena rýchle pochopila, že ju, aj dcéru skutočne z auta vyhodím a nechám ich tam a ďalej pôjdem sám. Tak z toho asi dostala ešte väčší strach, ako z „debila“ za nami, ktorý medzitým stál a len nás pozoroval.

Tak a teraz som im povedal. Budeme cúvať, aby sme sa vrátili tam, kde sme „odbočili zo správnej cesty“. Tam, kde vy dve, ste ma odklonili zo správnej cesty..... Odklonili ste ma bez môjho vedomia. Vôbec som nevedel, že mi sedíte na zadných sedadlách. Vôbec neviem, kedy ste sa tam vzali? Takže ste ma riadne nahnevali. Nie, nahnevala si ma ty, moja žena. Dcéra totiž napodobuje hlavne matku a nie otca. Ty, moja žena si vinná. Ak sa budeš ďalej klepať od strachu z toho blbca, ktorý je v skutočnosti chudák a zaslúži si lásku, ktorý navyše nikomu nemôže ublížiť, tak ťa vysadím. Nezoberiem ťa ďalej so sebou. Toho diabla si za mnou pritiahla Ty. Nie dcéra. A keď si mala strach Ty, dcéra mala strach tiež a účinnosť strachu sa výrazne zväčšila.

Takže pod mojou hrozbou a odhodlanosťou ich vysadiť a strachom, že tam zostanú samé, sa ich strach zmenšil. Ich strach sa dostal medzi mlynské kamene. Nemohol sa ďalej voľne prejavovať. Bol násilím krotený. Nasadol som naspäť do auta a začal som cúvať smerom k diablovi, aby som našiel vhodné miesto, kde by som sa mohol otočiť a ísť už priamo naspäť proti diablovi. V spätnom zrkadle som videl, ako sa výraz v tvári diabla zmenil zo sebaistého mierneho úsmevu, striedaného nenávisťným, zlostným pohľadom na zdesenie, údiv a zmätok. A ako som autom cúval z tohto bezvýchodiskového miesta, cúval predom mnou aj diabol a začal som mať pocit, že sa začal rozplývať. A súčasne som videl, že aj dcéra a žena na zadných sedadlách začali nadobúdať odvalu, ako videli, ako sa situácia mení. Diabol nás už neprenasleduje, ale mi diabla vytláčame z jeho pozícií!! Nato sa sen stratil.

Tento sen ma v súčasnosti presvedčil, že najväčším pomocníkom diabla sú dve ľudské vlastnosti:

- zlosť až nenávisť – miernejší prejav je neznášanlivosť, závisť a potom nafúkanosť a nadradenosť
- strach – akýkoľvek a v akejkolvek forme.

Opakom týchto vlastností sú smiech a láska a odvaha. Preto milujte a majte radi všetkých a všetko okolo seba. A súčasne buďte odvážni a nebojte sa ničoho. Ničoho, ani smrti. Boh nehovorí, že človek má byť hlupák a slaboch. Buďte silní, tvrdí a odvážni. Ak vám niekto hrozí smrťou a zlobou a je zlý? Nebuďte hlupáci. Nemajte strach. Zabite skôr vy jeho, než on vás. Neváhajte!!

Platí to však len vtedy, ak ten dotyčný je „diabol“. Diabla poznáte vždy ľahko. Ľahko, ak ste milujúci a bez strachu... „poznáte ich po ovoci“!!!!!!

Rozmýšľal som, keď som o viac rokov neskôr napísal Kapitulu - Hranica smrti, ako pozná každý človek sám seba, kde patrí. Či do pol'a A, alebo pol'a B. Každý, kto bude vážne uvažovať o mojej knihe, bude musieť rozmýšľať o sebe, o svojom živote a svojich súčasných znalostiach a schopnostiach. Som priemerný človek z pol'a A, alebo som ten výnimočný z pol'a B? Som hlboko presvedčený, že vzdelanie, vedomosti, životné skúsenosti spojené s vekom, samozrejme ani majetky a finančné prostriedky, ani vojenská moc, ani všeobecná moc spojená s politikou, „správnou“ vierou, „správnymi“ kamarátmi, „správnymi“ mocenskými štruktúrami, nič vám nepomôže, či sa dostanete do toho vysnívaného pol'a B. Jediná cesta, je cesta rozvoja duše do výšky, z ktorej prekonáte uvedenú „Hranicu smrti“. Vonkajší prejav tejto úrovne je, že tento človek stratí akýkoľvek strach z čohokoľvek. Áno, tak každý

pozná sám seba, kde patrí!! Ak sa nebojíte, že stratíte zamestnanie? Ak sa nebojíte, že stratíte svoju ženu, alebo svoju milovanú? Ak sa nebojíte, že stratíte svoje deti? Ak sa nebojíte, že stratíte svoju rodinu? Ak sa nebojíte, že zostanete na celom svete sám? Ak sa nebojíte, že sa dostanete do väzenia? Ak sa absolútne nebojíte smrti a je vám úplne jedno či zomriete, alebo nie? a tak ďalej. Tak potom ste v poli B. A ostatní vám nerozumejú a ostatným musíte ukázať svoju nadriadenú pozíciu. Nesmiete sa uskromňovať a ukazovať tým chudákovi z polia A, že ste jeden z nich. Nie! Nie ste už taký nešťastník. Ste a musíte byť ich vodca. Duchovný vodca. Pretože politickí, náboženský, ekonomickí aj „iní prirodzení výrečnosťou populárni“ vodcovia zlyhali, pretože oni to nedokážu. Všetci sú všetci skoro duševne chorí (píšem vo svojej druhej knihe „Kresťanská civilizácia je omyl“)... Uvedomte si, že bez ohľadu na majetky, všetci tí z polia A trpia pravidelne duševnými depresiami a osobnými krízami a len sa hrajú na rôzne psychologické taktiky a finty, ako tieto depresie od seba odohnať?! To sa im však určite nepodarí, bez ohľadu na vzdelanie a majetky. Na záver znova len skromne zopakujem. Každý pozná u seba, kde patrí, na ktorej strane „Hranice smrti“ je. Viete to len podľa toho – máte strach, alebo už ste zabudol, čo to je?! Tí, ktorí nemajú strach, teda sú z polia B, majú byť vládovia Zeme. Nikto iný, len títo najvyšší. Len títo musia byť vládovia v prospech hlavne tých skoro všetkých z polia A. Tých z polia B je na Slovensku žalostne málo. Ale asi všade ich je veľmi málo?

Tento strach sa nesmie zamieňať za zodpovednosť a snahu o pomoc. Určite každý z polia B bude mať neustále strach o svoju dcéru, vnuka, kamaráta To však už nie je strach, ale zodpovednosť. Snaží sa pomôcť ľuďom okolo seba. To je vedľajší efekt všetkých duší, ktoré sa dostali do polia B. Strach je len to, keď sa bojíte, čo sa stane s vami samými. Čo sa vám môže stať.... Nie čo sa stane ľuďom okolo vás. Strach je osobný, patrí len vám. Je to váš sebecký strach o seba samého a nikoho iného. Strach o iných je vaša zodpovednosť. Čím cítite väčšiu zodpovednosť za ostatných okolo seba, tým viac sa znižuje váš strach... Počúvajte tí, ktorí máte to šťastie, že máte uši a počujete. Myslím si, že strach stratia ľudia až po 35-40 rokoch veku. Skôr sa to asi nedá. Väčšina ľudí z tých, ktorí to vo svojom živote dokázali, podarilo sa im to až po 50-60-tke, ale aktívneho života, odhodlaného zápasu so svojim okolím aj so sebou samým a svojim strachom. Preto majú vládnuť starí a „múdri“ a nie mladí a plní strachu o seba a svoje majetky a svoje pudy a svoje !!!!

Sen, ako mám prevrátiť tento podzemný brloh hore nohami

Pred pár dňami som mal veľmi živý sen.

Ľišiel som so svojou ženou na dovolenku na víkend. Odpočinúť si. Vybrali sme si nejaký odporučený kvalitný hotel s rôznymi službami. Keď sme prišli do tohto hotela, veľmi sa nám to páčilo. Hotel bol štýlový, z obdobia začiatku 19. storočia. Priestranná hala a celé prízemie, veľmi luxusné zariadenie aj celkový štýl a architektúra. Akurát ma prekvapilo, že tam bolo málo návštevníkov, pretože v cestovnej kancelárii mi hovorili, že hotel je väčšinou stále obsadený a je ťažké získať pobyt počas víkendu. No nič. Asi sa zmýlili, alebo tento víkend bol náhodou úplne voľný. Mali sme pridelený veľký apartmán. Ale sa nám tam nejako nechcelo byť a sedeli sme celý deň na prízemí. Nikto tam nebol. Bol tam len vysoký, silný a veľmi distingvovaný hlavný čašník. Mal som dokonca dojem, že je to riaditeľ toho hotela? Ale asi nebol, keď ma obsluhoval. Riaditeľ by hostí neobsluhoval. Zdal sa mi veľmi seriózny a mal som dobrý pocit z neho. Akurát sa mi nechcel pozerať do očí. Čo mi bolo trochu divné, asi je to zvyk dobrých čašníkov? Zdal sa mi dôveryhodný a schopný. Počas celého dňa som mal pocit, že cez prízemie hotela snád' ani nikto neprešiel. A keď áno, tak musel prejsť tak rýchlo, že som si ho ani nevšimol. S manželkou sme sa vyvaľovali vo veľkom diváne, skoro ako v posteli. Ja som sa chcel milovať, ale ona nemala chuť. A tak som si dal pivo. Čašník mi doniesol fľaškové pivo a ja som si ho dal chladiť do nádoby s ľadom, v akej sa chladí šampanské. Čašník sa na mňa trochu hlúpo pozeral, ale ja som na to

kašlal. Postupne som popíjal pivo a ležal v „posteli“. Pil som stále, ale pivo fľaška sa nevyprázdnila. Vypil som síce dosť veľa, ale cítil som sa úplne triezvy.

Podvečer som sa začal už nudiť z tejto dovolenky a rozhodol som sa, že s manželkou využijeme služby tohto hotela. Čašník – ten vážny, seriózny a dôveryhodný človek, nám odporučil, že v suteréne sú veľmi pekné a obľúbené kúpele. Že vraj väčšina návštevníkov hotela chodí hlavne do týchto ich kúpeľov. Tak sme sa rozhodli aj so ženou, že pôjdeme do kúpeľov.

Zišli sme po schodoch do podzemia a prišli sme do šatne, alebo nejakej prezliekarne. Tu sme si odložili topánky. Všetci si tu podľa nášho čašníka musia odložiť svoje topánky. Aj on si ich odložil. Išiel za nami. Služba mu už skončila, podľa jeho slov pravidelne chodí do týchto kúpeľov v suteréne si odpočinúť a regenerovať svoje sily. Vyšli sme zo šatne do vlastných kúpeľov.

Vôbec sa mi tam nepáčilo. Boli to veľké priestory. Klenuté klenby, hrubé kamenné múry. Boli tam sály, ako hromadné sprchové boxy pre vojakov v kasárňach. Avšak všetko kamenné, štylové. Pripadalo mi to ako v starom Ríme. Prešlo okolo nás zopár veľmi nesympatických ľudí. Zlostne zazerali a vyzerali veľmi agresívne. Rozhodol som sa aj so ženou, že sa vrátíme. Vošli sme naspäť do šatne a chceli sme si vziať svoje topánky, ktoré sme tam nechali. Ale na mieste, kde sme si ich odložili, neboli. Bolo tam plno iných topánok, ale nie naše. Prezerali sme všetky poličky, ale naše sme nenašli. Chceli sme odísť bez topánok, ale nejako som cítil, že bez topánok nás nepustia nahor na prízemie. Vtom za nami došiel tento náš hlavný čašník. Bol som veľmi rád, že ho tam mám so sebou. Vysvetľoval som mu, že nám niekto musel naše topánky zobrať a nech to okamžite vyrieši. Presnejšie, bol by som veľmi rád, keby mi v mojom probléme pomohol, že sa mu odvdáčim. Povedal mi, aby som s ním šiel naspäť do kúpeľov, odkiaľ som vyšiel. Tam nájdeme naše topánky. Asi si ich len niekto bez zlého úmyslu požičal.

Vošli sme teda spolu tam, kde sa mi nepáčilo. Čašník išiel len vo svojej tunike, ako za rímskych čias. Zastavil sa pred jedným oddeľujúcim múrom, ktorý rozdeľoval dva rôzne priestory. V tom múre bol veľký otvor. Čašník prešiel cez tento otvor na druhú stranu. Mne sa ten otvor nepáčil a nevidel som dôvod, prečo by som sa cezeň mal preťahovať ako mačka, keď múr môžem obísť a dostať sa na druhú stranu aj takto. Tak som teda tento hrubý “rímsky” múr obišiel – asi 10 m dookola – a dostal som sa do nejakého iného priestoru. Pozeral som na čašníka. Nejako zvláštne sa zmenil. Hovoril som na neho a pýtal sa, kde nájdem svoje topánky. Ale vôbec si ma nevšímal. Prišiel som teda k nemu, postavil sa pred neho, že čo bude s mojimi topánkami. Mal som pocit, že ma vôbec nevidí. Odrazu som si všimol, že na mieste pupku nemá pupok, ale veľký otvor na šírku asi 15 cm a na výšku asi 7 cm do vnútra tela. Otvor bol ale obkľúčený ostrými zubami, ako u žraloka. Za zubami som videl vnútornosti. Striasol som sa hnusom. Čo sa s ním stalo?

Skúsil som ešte raz na neho rozprávať a primäť ho, niečo robiť ohľadne mojich topánok. No vôbec ma nevnímal. Presnejšie som mal pocit, že ma vníma, ale som pre neho hmyz pohybujúci sa po zemi a prekážam mu. Nemieni sa mnou zaoberať. Vtom spoza jeho chrbta pribehla nejaká veľmi pekná dievčina–žena vo veku asi 18–20 rokov. Mala čierne vlasy, dievčenskú postavu. Bola mi sympatická. Ale bola celá vystrašená, a žiadala čašníka aj mňa o pomoc, že ju obťažujú nepríjemní muži a že sa chce odtiaľto nejako dostať. Prenasledovala ju strašná kreatúra. Plešatý, len pár vlasov. Vychudnutý, krívajúci, ale pritom behal asi podstatne lepšie než ja. Kostnaté ruky. Vycerené zuby v zlostnom a chorobnom trvalom úškl'abku. Mal len nejakú bedrovú zásteru. Na hrudi mu mokvala malá krvavá škvrna. Avšak keď sa otočil, videl som, že celý hrudník mu mokvá nejakou tekutinou. Bol strašne nechutný a odporný. Naťahoval svoje kostnaté ruky po tomto dievčati. Tá v smrteľnom strachu sa otočila, len letmo spočinula svojím pohľadom na mne a bežala preč. Bolo vidieť, že už je unavená, že ju už táto "zrúda" asi dosť dlho prenasleduje. Ale za týmto netvorom sa objavili ďalší. Podobní ako on. Každý už na prvý pohľad nejakým spôsobom výrazne poznačený. Všetci bežali za ním, akoby s nejakým malým oneskorením. Ako keď bežci bežia na trati, a niekto je prvý a druhý sú za nimi. A bežalo ich dosť veľa. Všetci očkom mrkli na mňa a bežali ďalej.

Vyšiel som pred svojim čašníkom do priestoru týchto kúpeľov, spoza múrov, ktoré boli akýmsi vstupným priestorom. Predo mnou sa objavil veľký priestor. Niekoľko 100 m vpravo aj vľavo. Vysoký

klenutý strop. V strede bola veľká fontána. Bolo tu mierne prítmie. A bolo tu skutočne veľa ľudí. Mal som pocit, že sa asi všetci odrazu začali pozerat' na mňa. Prečo?

Odrazu som to jasne vedel. Všetci boli nejakým spôsobom hrozne fyzicky zmrzačení a poznačení. Teraz by som sa chcel okamžite otočiť naspäť. Ale hneď som cítil, uvedomil som si, že od začiatku, asi ako som do tohto hotela aj so svojou ženou vošiel, nebolo možné už z neho asi vyjsť a moja cesta tu dolu bola dopredu určená.

Čo robí moja žena? Zostala v šatni? Tam ju tí netvory zničia a zabijú rovnako ako tu. Áno. Teraz som mal jasný pocit, že som tu preto, aby ma títo dotyční vysali ako upíry a zabili. Nič, mojej žene teraz už nepomôžem. Nepomôžem ani tomu dievčaťu. Všetci sa začali nenápadne ku mne približovať. Čašník bol už úplne inde, vôbec som ho už nevidel a ani nevnímal. Išiel som rýchlo do stredu, aby som všetkým tým „diablom“ ukázal, že sa ich nebojím. Nebolo to nič platné. Blížili sa ku mne. Začal som im ukazovať svaly, že radšej zomriem, ale slabosť a strach im neukážem. Budem bojovať. To asi predpokladali a čakali.

Vôbec im to neprekážalo. Desiatky netvorov sa na mňa vrhlo.

Prebehlo mysl'ou, že moja žena nemá žiadnu šancu, pretože som v tom momente zistil, že jediná šanca je, úplne sa im odovzdať na milosť, nech ma roztrhajú a zožerú, nebudem sa vôbec brániť, pretože viem, že oni nemôžu nič.

Od toho okamihu, besniace beštie besnili okolo mňa, nado mnou, ale mne sa nič nedialo. Boli akoby 50 cm všade vzdialení od môjho tela. Áno nemôžu nič. Som úplne pokojný. Ani zlosť, ani bojovnosť, ani odvaha, ani útek. Nič, len istota, že na mňa nemajú. Vedel som, že za chvíľu sa zdvihnem a prejdem sa po tomto podzemnom brlohu neohrozený. Budem to tu musieť rozvrátiť. Aby nemohli zničiť ďalšie svoje obete. Ale bude to vôbec možné? Nevedel som, či sa mi odtiaľto niekedy podarí odísť. Mal som pocit, ako som nad tým už pokojne ležiac na zemi pred veľkou fontánou rozmýšľal, že to asi nebude možné..... Ak to nebude možné, tak dokedy tu budem, budem prevracat' na svojej ceste v tomto brlohu všetko, na čo narazím a prejdem to tu všetko.

Nemôžu ma nijak obmedziť a nič mi už zakázať. Vyhral som. Nemôžem tým netvorom nič urobiť, ani oni mne. Všetci, čo ma obklopujú sú znetvorení a duševne chorí. Chcú ma roztrhať na kúsky, pretože im vadím. Som úplne iný. Nemôžu ma vedľa seba zničiť. Oni nemôžu vedľa mňa žiť. Každý kto je iný, najskôr ho roztrhajú a potom ho poskladajú naspäť podľa svojich plánov a projektov. Dotyčný už nikdy nie je, ako bol. Je v skutočnosti mŕtvy, ale existuje. Je schopný vyvíjať aktivitu, ale to je všetko. Je rovnaký, ako sú oni. Je poskladaný – znetvorený.

Ja im asi zatnem "tipec"??!!

Ja im to tu asi budem musieť rozbúrat'.

Napadlo ma, ak moja žena bude stále čakať pri topánkach na mňa, ako som jej povedal, možno do tej obuvárne tie ohyzdy nemôžu ísť. Možno preto ma ten podvodnícky čašník ťahal do haly, že tam nájdem svoje topánky. Napadlo ma, ten čašník je predsa len trochu iný než ostatní. Je ich vodca, je znetvorený na tvári najmenej. Je to asi politický vodca. Je asi nenažratý, nestačia mu na jedenie ústa, ale urobila sa mu zubatá papuľa už rovno aj na bruchu, kde si všetko ukladá. Pred ostatnými týmito ohyzdami ukazuje, že je rovnaký, ale predsa je len trochu iný. Nemá záujem roztrhať ani to dievča, ktoré utiekalo a ani mňa. Prečo? Je to ich vodca. Má najlepšieho „filipa“. Nepotrebuje trhať a skladať ľudí. Tým nech sa zaoberajú ostatní, ktorým je vodca. Nech sa bavia. On môže nerušene žrať. On potrebuje žrať a vydržať medzi nimi.

Preto sa mi zdal asi ten čašník, ešte hore v hoteli, nielen ako čašník, ale aj ako majiteľ toho luxusného hotela. Ako čašník slúži "ohyzdom" a ako majiteľ vlastní luxusný hotel.

A prečo sme v hoteli na dennom svetle nikoho nevideli? Tieto netvory asi neznášajú svetlo. Potrebujú prítmie podzemia a prichádzajú z minulosti.

Alebo na dennom svetle ich nie je vidieť? Alebo v skutočnosti ich tam hore bolo plno, ako nám hovorili v cestovnej kancelárii, len my so ženou sme nikoho nevideli? Nemohli sme ich vidieť, však sú iného druhu. A tých spravodlivých je tak málo?

Tento sen si ďalej vyložte podľa Jungovských princípov, čo sa má stať.....Je to zásadne dôležitá predpoveď pre mňa, aj pre vás všetkých okolo mňa! Je to ďalšia informácia - impulz, aby ste chápali, že strach je paralýza – ochromenie – osobnosti človeka!! Viem, že skoro všetci máte všetci strach. Počúvam, čo hovoríte... Ako žijete... viem, že ste vystrašení z celého vášho života..... Základ je, zbavte sa svojho strachu. Všetci zomriete aj tak...! A či zomriete vo veku 40 rokov, ale bez strachu, alebo vo veku 100 rokov, ale vydesení z celého vášho života?? Vek tohto vesmíru je údajne 14 000 000 000 rokov. A vek človeka je max. 100 rokov...?? Chápete? Váš hmotný, materiálny život, je ničota oproti len hmotnému veku tohto vesmíru... Ale duša, ktorá sa oslobodí od je pravdepodobne skutočne večná?! Chápete?! Nové vedecké kvantové teórie sú už veľmi blízko k Slováckym Védam.... Študujete Slovácké vedy.... Vatikán a jej Biblia (ako aj Korán) je úhlavný nepriateľ Slovákov aj všetkých Slovanov!!

Sen o reinkarnácii duše

Predvčerom sa mi sníval veľmi zaujímavý sen.

Bol som na výstave čistiarň odpadových vôd. Ja robím čistiarne odpadových vôd už asi 20 rokov. Takže je logické, že neustále navštevujem rôzne výstavy, aby som bol „in“. Prechádzal som sa po pavilónoch a miestnostiach. Všetky boli veľmi dobre, silno osvetlené. Až v jednej miestnosti som na jej konci narazil na „lietacie“ dvere. Boli zatvorené. Myslel som si, že výstava pokračuje aj tam. Otvoril som ich a vošiel ďalej. Hneď som zistil, že tu už výstava nie je. Svetlo bolo len tlmené, nikto tu nebol a vystavované exponáty boli nejaké „jednoduchšie“. Mal som pocit, že firmy, ktoré vystavovali vo vedľajšej osvetlenej miestnosti, si tu svoje zlé, slabé, nedokonalé výrobky len odložili, aby im nekazili imidž na hlavnej výstave. Ale potom neviem prečo tieto menej kvalitné výrobky tu vôbec dovezli? Všetky sú len zbytočné náklady navyše.

Prešiel som túto miestnosť rýchlo, pretože bola malá. Na jej konci boli ďalšie „lietacie“ dvere. Ako som k nim prichádzal, už som bol zvedavý, čo je za nimi. Nedočkavo som ich otvoril a vošiel ďalej.

To ma prekvapilo, čo tam bolo. Hoci som mal v sne pocit, ako by som to čakal. Bola tam tma. Svetlo bolo len veľmi slabé. Strop bola klenutá klenba. Miestnosť bola podlhovastá a točila sa niekde doľava a klesala dole. Ako som išiel dole stredom miestnosti, po bokoch boli rôzne stroje. Boli zaprášené, v tme som ich videl len veľmi slabo a zdali sa mi nejaké jednoduché a mnohé postupne viac a viac len z dreva? Čím som išiel ďalej, tým som mal pocit, že je menej svetla.

Až sa odrazu rozvidnelo a asi 20 m pred sebou som videl ďalšie „lietacie“ dvere, ktoré však mali sklenené okná. Podišiel som k týmto dverám a pozrel som sa cez sklá. Všetko bolo zaprášené a staré. Cez sklenené okná týchto dverí som videl podlhovastý dvor smerujúci doľava. Tieto dvere boli akoby na konci tohto dvora. Dvor mal šírku asi 4 m a dĺžku asi 10 m. Vo dvore boli všelijaké haraburdy. Nič kvalitného. Mal som pocit, že som sa objavil, na dvore nejakého sedliaka z minulých storočí. Celý dvor bol zastrešený nejakým slameným prekrytím a steny nad schodmi mali malé okná. Len cez tieto malé okná prenikalo svetlo. Áno, mal som pocit, že za týmito oknami je vzduch, slnko a na stromoch čvirikajú vtáčiky. Bol som rád, že vidím tieto obloky a toto svetlo. Uľahčilo sa mi. Výrazne som sa upokojil, pretože z tej tmavej miestnosti, ktorou som prešiel, som mal zlý pocit.

V 1/3 dvora, vľavo na druhom konci, boli jednoduché schody. Asi v polovici týchto schodov boli jednoduché drevené dvere. Boli zasa vľavo a zle som na ne videl cez sklá dverí, pretože boli na tej istej stene, ako boli moje „lietacie“ dvere. Celý dvor vyzeral, že tam niekto žije.

Bol som prekvapený, kde som sa z výstavy čistiarň odpadových vôd dostal?

Ten dvor sa mi zdal nejaký povedomý. Bol mi skoro sympatický. Chvíľu som rozmýšľal, či mám ísť aj ďalej, alebo nie. Tam predsa žije nejaký cudzí človek.

Ale rozmýšľal som len chvíľu. Okamžite prevládol v mojom mozgu názor, však predsa o nič nejde. Zabľúdil som z výstavy a ak tam niekoho stretnem, tak ho požiadam, aby mi ukázal cestu naspäť. Určite mu tu zabľúdili aj iní návštevníci z tejto výstavy. Ako mi to prebleslo myslou, tak som neváhal a zatlačil som do „lietacích“ dverí. Otvoril som ich asi tak na 20 cm.

A vtom som sa okamžite zháčil. Čo tu robím? Ten človek môže byť nahnevaný, že ho otravujem. Nemám tu čo robiť. To je veľká chyba, že sa chcem neoprávnene dostať na cudzí pozemok. V podstate som taký podfukár. Zastavil som sa. Chvíľu som rozmýšľal a potom som dvere pomaly naspäť zatvoril.

Ale to už bolo zbytočné. V tom celom priestore vznikol nejaký prievan. Aspoň si to myslím, že to bol prievan. „Lietacie“ dvere sa už nedali zatvoriť. Nedali sa dať do pôvodného stavu, ako boli predtým, než som do nich strčil. Neustále sa odchyľovali a fúkalo cez ne spoza mňa. Fúkal vietor, odkiaľ som prišiel. Mierne vystrašený som chytal tie dvere, aby zostali nehybné, ako boli predtým, než som do nich strčil. Táto moja snaha bola úplne zbytočná. Ako som sa o to snažil, všimol som si, že na schodoch v danom dvore je veľký plechový hrniec. A ten hrniec sa začal kolísať pod vplyvom prúdenia vzduchu cez dvere, ktoré som tak „nešťastne“ trošku otvoril. Vtom ma napadla desivá myšlienka „do riti, však ten hrniec padne z tých schodov a urobí riadny rámus – to zobudí aj „polohľuchého“. Ako ma to napadlo, okamžite som nechal „lietacie“ dvere a ponáhlal som sa naspäť hľadať východ na výstavu. Prešiel som len niekoľko rýchlych krokov a hrniec skutočne padol. No to bol riadny rámus.

Za krátku chvíľu na to som začul tlmené monotónne bubny a hlboký mužský mumlavý hlas. Mumlal do rytmu nejakého dunivého tichého bubna. To som výrazne pridalo do kroku, začal som bežať a nervózne hľadať východ do priestorov výstavy, odkiaľ som prišiel.

Nemohol som tento východ nájsť. Prebehol som, áno, už som bežal, takže prebehol som celú podlhovastú miestnosť, kde boli staré zaprášené stroje, klenutá klenba a tma. Zúfalo som hľadal a nič som nenašiel. Mumlavý hlas sa približoval. Mal som pocit, že schádza zo svojich schodov a mieri k „lietacím“ dverám, ktoré som tak neobozretne otvoril. V tom ma napadlo. Do šľaka, však ten hrniec tam bol dopredu nainštalovaný, ako bezpečnostné, výstražné zariadenie. Ako je možné, že sa mi nepodarilo, tie „lietacie“ dvere zatvoriť, keď som ich otvoril a som sa rozhodol, že ďalej nepôjdem?

Ako mi lietali myšlienky mozgom, počul som, ako sa mumlavý hlas približuje k „lietacím“ dverám.

V tom momente, keď som už vedel, že ten hrniec tam bol nainštalovaný vedome dopredu, uvedomil som si, že som v časovom oneskorení. Nieкто vie a chce dopredu určovať chod ďalších udalostí. Čo ten dotyčný chce???? No to je v riti!!!! On ma chce zabiť. Áno, chce ma zabiť. Mozog mi šrotoval na 1000 %. Myšlienky mi lietali snáď rýchlosťou svetla ako splašené kone.

Musím sa niekde ukryť. Musím sa dobre ukryť medzi týmito starými strojmi, aby ma nenašiel. Behal som vystrašený, ako srnka pred vlkom. Vliezol som pod jeden zaprášený stroj. Dobrá skrýša, myslel som si, keď som tam liezol. Ale, keď som tam už bol, uvedomil som si, že tá „sviňa“, ktorá ma chce zabiť, ma tu bez problémov nájde. A vtedy mi prišlo na um, on ma tu nájde všade. Nemám šancu. Nie, mám šancu. On to čaká, že sa budem ukrývať. Nie, ja sa mu postavím rovno.

Vyšiel som spoza stroja a urobil som niekoľko krokov smerom k „lietacím“ dverám, ktoré som teraz ľutoval, že som ich otvoril. Tieto dvere sa otvorili a v nich sa objavil silný, nízky, územčistý, svalnatý, starý chlapík. Mumlal stále svojou hatlaninou. Napadlo ma tak mimovoľne, že tak sa rozprávalo pred 5000 rokmi? Ako ma zbadal, zostal prekvapený. Zastavil sa. Podišiel som k nemu – bol som od neho asi tak 20 m – a oslovil som ho. Ospravedlňoval som sa, že som otvoril jeho dvere, ale teraz nemôžem nájsť východ do výstavy, aby mi ho ukázal.

Chlapík stál, pozeral na mňa, mumlal pomalšie a tichšie, ale nevyzeral vôbec sympaticky. Vtom som si všimol, že v pravej ruke má niečo ako zahnutý veľký meč, alebo mačetu. Okamžite som tomu debilovi povedal, aby tú mačetu odložil, pretože to ináč budem považovať ako agresívny počin voči mojej osobe.

Už predtým som si vyhliadol, že vedľa mňa je veľký kovový hrniec s pokrývkou, ktorú som si rozmyslel použiť ako ochranný štít do ľavej ruky. A vedľa toho hrnca bola železná trubka, dĺžky asi 1 m, akurát do ruky, aby som niekomu rozbil s tou trubkou hlavu. Skočil som medzi tie haraburdy a zobral pokrývku aj železnú trúbku.

Pozeral som sa tomu chlapíkovi do očí, on pozeral do očí mne. Ja som pozeral odhodlane. On pozeral ostražito a vypočítavo. Podišiel som k nemu a hovoril, že tú mačetu musí odložiť, ináč ho budem považovať za svojho nepriateľa. To som už mal v ľavej ruke „štit“ a v pravej trúbku. Nereagoval. Videl som, cítil som, že jeho nezaujímá nič iné, len ako ma zabiť. Bol však zjavne prekvapený. Nevedel, čo má robiť. Áno, mal som v tom okamžiku pocit, že predtým mnou už zabil množstvo ľudí, ktorí boli takí naivní ako ja a otvorili tieto „lietacie“ dvere. Samozrejme, že plechový hrniec padol zo schodov aj im. Všetkých predchádzajúcich zabil on. Koľkých asi tak doteraz zabil? Mal som pocit, že minimálne 10 až 20 ľudí. Nemohlo to byť menej, pretože bol tak prekvapený z nepredvídaného vývoja situácie, že nevedel, čo má hneď robiť. Ako som sa mu pozeral do očí – boli svetlé a nevýrazné – nadobudol som istotu.

S ním nemôžem vyjednávať. Buď on zabije mňa, alebo ja zabijem jeho. Áno, ináč to nebude. Stále stál na mieste a mumlal si svoju 5000 rokov starú hatlaninskú pesničku. Vyrzil som k nemu a hovoril, ak neustúpiš, musím ťa zabiť. Stál stále na mieste a bol si istý, že to neurobím.

Ale zmýlil sa.

Ako som k nemu kráčať, v sne som si znova uvedomoval, je to len sen. Ako je to možné? Ja chcem niekoho zabiť? Áno, ja chcem zabiť tohto chlapíka. Všetkým som už nejaký čas, odvtedy, ako som sa postavil spoza toho stroja a prestal som sa ukrývať. Už vtedy som sa rozhodol, že ho zabijem ja, aby on nezabil mňa. Tak prečo to teraz zakrývať?

Nemôže žiť jeden z nás. Buď zomriem ja, alebo on. Iná možnosť nie je. Koľkých, že to ľudí zabil? 10 alebo 50? Myslím, To je vedľajšie, čo myslíš. Rozhodujúce je to, že on zabil vždy teba!!!!????

Áno, vždy zabil mňa???? To ma napadlo asi už, keď som zobral do ľavej ruky pokrývku v plechového hrnca ako štít a do druhej ruky oceľovú trubku. Už vtedy som vedel, že ho zabijem. Doteraz ma zabil vždy on. Teraz sa situácia definitívne zmení. Koniec. Cesty späť niet. Ten kto je odhodlaný, vždy spáli za sebou všetky mosty aj cesty. Návrat neexistuje. Zabijem ho. Bude koniec.

Keď som k nemu kráčať, s každým krokom som nadobúdal istotu, že ho zabijem. Predstavoval som si, ako ho tresnem tou trúbkou po hlave a mozog mu vystriekne a bude koniec. Ako som sa približoval, on neveril. Bol to neuveriteľne nafúkaný mamiľas. Nemohol pochopiť, že je koniec. Bol som rozhodnutý ho zabiť. Pristúpil som k nemu. On mdlo mávol svojou mačetou a jeho úder som ľahko odrazil svojím štítom z plechového hrnca. Ale ja som sa so svojou oceľovou trúbkou v pravej ruke zaklonil a zo všetkých síl, odhodlane som úder smeroval na jeho lebku.

Úder som už nevidel. Zobudil som sa. Neviem, či som sa náhodou v poslednej chvíli nezmiloval. Ale neverím tomu. On mňa zabil viac ako 10–20 krát. Možno ma zabil 50-krát. Nemôžem byť za tohto stavu milostivý. Neviem, prečo ma stále zabíjal.

Koniec.

Rozlúštenie významu tohto sna, s využitím znalostí od Junga, bolo pre mňa veľmi jednoduché.

Tento sen je pre mňa dôkazom reinkarnácií duše. Nemôže ma niekto zabiť 10-krát, ak sa moja duša opäť nevráti. Ten hrniec na schodoch nainštalovalo nevedomie. Ono je geniálne. Ono vie všetko – podľa Junga. Ale nevie všetko. Nevie, ako sa daná duša bude ďalej vyvíjať. Ten starý mumlavý debil ma mal opäť zabiť. Zabil som ho ja! Prečo?

Ale vrátim sa naspäť k reinkarnáciám. Moje nevedomie na mňa samého, teda na moje vedomie, urobilo podvod. Moje nevedomie vylákalo moje vedomie do podzemia, kde na konci bol starý aziat, ktorý ma mal zabiť. Ten hrniec, ktorý sa skotúlal zo schodov, bola pasca. Horná vrstva nevedomia vylákala moje vedomie do spodnej časti nevedomia – nevedomia, ktoré je podstatne staršie – pretože som sa nechoval tak, ako by si táto spodná časť môjho nevedomia predstavovala? Choval som sa podľa neho zle. Zašiel som v myšlienkach príliš ďaleko, čo môže byť pre moje duševné zdravie nebezpečné, a preto sa spodná časť nevedomia rozhodla tento môj postup do hĺbky zastaviť? Preto ma chcelo zabiť? Chcelo zabiť moje vedomie? Časť môjho vedomia? Toto sa deje ale v mozgu všetkých ľudí? Ak má nevedomie pocit, že to stačí, tak zastaví duchovný vývoj daného človeka ako akt sebaobranu?

Potom asi nevedomie ukrýva nebezpečné informácie pre súčasného človeka? Čo to potom budú asi za hrôzy? Je tá minulosť uložená v nevedomí výrazne staršia ako 5000 rokov?

Môj sen hovoril, že nevedomie chcelo zasa zastaviť môj vývoj, ako to urobilo už predtým veľakrát. Ale tentokrát narazilo na silný odpor. Sen mi v podstate povedal, že som vyhral proti starej karme môjho starého nevedomia, ktoré ma zadržovalo po dobu mnohých mojich reinkarnácií – mojich smrtí. Po dobu asi niekoľkých tisíc rokov? Môj sen mi povedal, že som túto svoju karmu zmenil. Zabil som starca, ktorý doteraz vždy zabil mňa.

Ak je toto správne vyloženie môjho sna, je to jasný dôkaz reinkarnácie duší človeka a tým súčasne aj dôkaz existencie Boha. Pretože človek si musí uvedomiť, že priamy dôkaz existencie Boha ani reinkarnácií duše nikdy nebude mať. Nemôže ho mať. Boh je od neho tak ďaleko, že dôkaz o existencii Boha v tomto svete – v tomto vesmíre – musí byť len sprostredkovaný a nepriamy. Druhý svet, kde sa duša reinkarnuje, je iného druhu a pre náš svet je neprístupný. Nie sú možné žiadne priame kontakty hmoty nášho sveta – nášho vesmíru – do druhého sveta.

Povedzme si fakty.

Sníval sa mi sen o mne. To, že to je o mne, som zistil, napadlo ma to až vtedy, keď ten starý Aziat začal mumlať a vyšiel z dverí s mačetou v ruke.

Podľa Junga významné sny, medzi ktoré tento sen jednoznačne patrí, sú informácie pre človeka z jeho nevedomia, ako sa má zachovať, čo mu hrozí a pod., keď nevedomie uzná, že vedomie potrebuje nejakú dôležitú informáciu. Nevedomie, vždy pomáha vedomiu, aby sa nejaká dôležitá informácia stala vedomou a ten daný človek s tou informáciou mohol narábať. Nevedomie však má vlastný jazyk – hovorí v symboloch, ktoré sú oveľa komplexnejšie informácie než hovorené slovo.

Nevedomie mi teda malo poskytnúť, pre mňa dôležitú informáciu, týmto snom. Čo sa však stalo?

Dostal som sa do minulosti.

Prostredie dvora mi bolo nejaké známe – blízke.

Na schodoch bol hrniec, ktorý bol signál ohlasujúci moju prítomnosť.

Keď som chcel z podzemia ujsť, dvere som už nenašiel. A nie preto, že som ich nevedel nájsť, ale preto, že som cítil, že tam už nie sú.

Bola to celé pasca. Kto narafočil túto pascu? No predsa moje nevedomie, ktoré podľa zásad Junga má pomáhať môjmu vedomiu.

Spoznal som, že dotyčný Aziat už veľakrát predtým zabil mňa. Nikoho iného, ale vždy len mňa.

Bola to pasca teda, alebo skúška nevedomia, ako sa zachovám vedome, pri uvedomovaní si tohto sna?

Kto vyprovokoval tento sen v mojej hlave, moje nevedomie alebo kolektívne nevedomie?

Kto bol ten Aziat? Bol veľmi starý (5000 rokov?), plešatý, silný. Bol som si istý, že nerozmýšľa nad žiadnym iným variantom, len nad tým, že ma má zabiť a ako to urobiť. Viem, kto bol. Bolo to niečo zo mňa. Určite to bolo moje vlastné, ktoré zabíjalo seba samého, teda časť mňa. Ale čo to bolo? Nevieam. Ani neviem, či som ho skutočne zabil. Či hlavou na poslednú chvíľu neuhol. Zabil by som v ňom aj časť seba samého. Ukončil by som tým aj život časti seba samého. To som ale chcel. On chcel žiť ďalej a nevedomie mi dalo otvorene najavo týmto snom, aby som sa rozhodol, nechám ho žiť a on časť vo mne zasa zabije, alebo ho zabijem ja. Bola to nejaká moja stará karma. Stará 5000 rokov a až teraz mi nevedomie len dalo informáciu, že som konečne tú ťažkú karmu prekonal? Ale aká to bola karma, to neviem. Nemám možnosť porovnať svoju dušu z minulých životov so svojou súčasnou dušou. Niečo som prekonal, asi to bolo významné.

V čase pred týmto snom, asi tak pol roka, som dostal niekoľko pochybovačných myšlienok, že čo ak sa duša nereinkarnuje a posmrtný život duše a astrálneho tela neexistuje. Asi mesiac pred týmto snom som si povedal, že by som potreboval nejaký signál, alebo znamenie. A to prišlo dokonale v tomto sne. Tento sen je pre mňa dokonalý dôkaz reinkarnácie duše človeka po smrti do záhrobia a jej možný návrat.

Stále som cítil, že je divné, v tom sne bolo všetko dol'ava. Chodba sa točila dol'ava, z dverí som sa do dvora pozeral dol'ava a aj dvere, z ktorých vyšiel ten Aziat, boli zasa vľavo. Asi po 2 rokoch som tento sen rozprával jednej lekárke a tá mi povedala, že všetky prírodné látky a materiály lomia – točia – svetlo dol'ava. Naopak všetky umelo vyrobené materiály „točia“ svetlo doprava. Napríklad, prírodný vitamín C „točí“ svetlo dol'ava, ale umelo vyrobený vitamín C, ktorý si môžete kúpiť v lekárni, točí svetlo doprava. Zaujímavé – je to (chemicky) ten istý vitamín C, ale nie je to ten istý vitamín C. Možno mi sen chcel povedať, že je to skutočne prirodzený sen a nie je umelý? Alebo mi sen chcel povedať, že ja som „prírodný materiál“ a mám si dávať pozor na umelé jedlá, ktoré sú pre človeka škodlivé?

V každom prípade, je to informácia, ktorú okrem iného dalo moje nevedomie k dispozícii môjmu vedomiu. Ja som predtým absolútne ani netušil, že sa prírodné materiály tak jednoznačne oddeľujú od umelých materiálov, vyrobených človekom – že ten istý vitamín C, vôbec nie je ten istý.

Dávajte si pozor nielen na umelé jedlá a na umelé lieky, ale hlavne na „umelý spôsob života“.

Sen o všetkom

Dnes v noci sa mi sníval opäť zaujímavý sen. Ten sen bol veľmi neodbytný. Zobudil som sa 3- krát, prešiel som sa po izbe, ľahol som si spať a ten sen pokračoval ako prerušený film. Dokonca posledný krát, keď som sa zobudil, som išiel do kuchyne, vytlačil som si citrón do vody, vodu som vypil a potom som si asi po 10 minútach ľahol spať a sen pokračoval ďalej – chcel sa dokončiť „za každú cenu“. Ten sen ma nepustil, až kým nebol koniec.

SEN.

Bol som vo svojom byte v Prahe a išiel som urobiť nákup do Hypernovy na kraji mesta ako zvyčajne. Ale sadol som si do striebornej Octavie a nie do svojej modrej Mazdy 6. To mi bolo divné.

Prišiel som na parkovisko, zobral som košík na kolieskach – na nákupy – a šiel som smerom k nákupnej hale Hypernovy. A čudné, asi 40 m pred vchodom, kade som predtým bežne prešiel mnohokrát, bol na ceste most. Priamo v mojom smere chôdze do vchodu haly. Nič netušiac, som sa trochu ponáhľal, tak som šiel najkratšou cestou cez ten most. Ako som sa dostal na most, obzrel som sa a videl som, ako dvaja pracovníci, asi z Hypernovy?, zaťahovali za mnou závery a zamykali!! tieto závery. Súčasne ukazovali ostatným, že sa zatvára. To som si povedal, že som to stihol na poslednú chvíľu. Keď som vyšiel z mosta, tak na konci boli ďalší pracovníci a zatvorili závoru aj na konci tohto mosta. Napadlo ma, že je to trochu prehnané, toľko závor a pracovníkov?

Bol som v nákupnej hale. Chodil som pomedzi regály a niečo som nakúpil. Nevieť čo. Nebolo to zaujímavé a bolo toho málo. Ale odrazu som mal pocit, že už nič iné nepotrebujem a idem zaplatiť. Namiesto k pokladniam na vstupe som sa však dostal k zadnému východu. Nejakí pracovníci mi naznačovali, že som už medzi poslednými a že pôjdem zadným vchodom a tam aj zaplatím. Asi sa vpredu už umýva podlaha? To som teda mal ale šťastie, na poslednú chvíľu sa mi podarilo nakúpiť. Vyšiel som teda zadným vchodom. Pozerám nejakú pokladňu, kde by som zaplatil. A okamžite som za sebou počul rachot. Pozrel som sa za seba. Zatvárali za mnou ťažké kovové vráta. Počul som ako cvakali závery a zamykali sa zámky.

No to je pekná "prča". Vôbec som nezaplatil, som vonku a všetko sa zamklo.

Už som v sne tušil, že to bude zaujímavé a nie bežné.

Povedal som si, že idem dopredu nájsť svoje auto a pôjdem teda domov. Prešiel som zozadu okolo nákupnej haly dopredu. Všade bola široko-ďaleko rovná betónová plocha. Nikde žiadne auto, ani žiadni ľudia. Pozrel som sa dozadu a nebola tam už ani nákupná hala, len rovná betónová plocha. Tak, kde mám ísť? Povedal som si. Ako u nás v lese. Určil som si smer, kde by malo byť moje auto a šiel som.

Odrazu bol strih, ako vo filme a ja som sa objavil na dedine u rodičovského rodinného domu, v záhrade pod čerešňou. To je sranda. Tak im tu nechám ten košík aj s nákupom. Taký košík s kolieskami oni využijú. Pod tou „krásnou“ čerešňou bola dobrá nálada. Tužil som ale, že je koniec dobrej nálade, niečo sa na mňa chystá.

Ďalší strih ako vo filme. Stál som na neurčitom mieste, bola tma, predou mnou bol veľký rovnostranný trojuholník. Asi výšky 3–4 m. Čiary naznačujúce trojuholník silne svietili proti tmavému pozadiu. Na vrcholoch boli vyznačené veľké tmavé body. Taktiež v strede všetkých strán trojuholníka boli rovnaké veľké tmavé body. V ťažisku trojuholníka bol však najväčší tmavý bod. Nad týmto a pod týmto bodom boli malé tmavé body. Trochu dlhšie som sa zadíval na ten najvyšší tmavý bod. V tej chvíli ma nejaká sila veľkou rýchlosťou "včucla" do tohto bodu.

Stál som na osvetlenej ploche. Nikde nič. Len predou mnou asi vo vzdialenosti 20 m sa prechádzala nejaká príšera. Bolo to vysoké asi 3 až 3,5 m. Malo to ruky zakončené ostrými pazúrami ako u šelmy. Nohy to malo chlpaté a zakončené pazúrami ako pes. Chvost to malo ako mačkovitá šelma. Tvár malo napoly ľudskú a napoly z vlka. Na hlave to malo husté, strapaté a špinavé vlasy. A medzi vlasmi malo rohy. Do pekla, však to je diabol?!

Hneď ako som tam na tej ploche pred tým tvorom pristál, sa to na mňa pozrelo. Ale nejakú si ma to ďalej nevšímalo. Prechádzalo sa to predou mnou hore, dole. Ako by ten tvor premýšľal. A pritom chrčal.

Keď takto prešiel sem a tam, po 5 až 10 m, asi tretíkrát, zastavil sa a opäť sa na mňa pozrel. Stretli sa nám pohľady. V tom momente zistil, že ho vidím. Najskôr som v jeho červených očiach videl šok, keď pochopil, že ho vidím. Ale bol to len okamih. Vyceril zuby, rozťahal pazúry a s divokým rykom vyrazil proti mne. Bol to len krátky okamih a okamžite bol predou mnou – asi 5 m. Šelma vysoká viac ako 3 m s vycerenými tesákmi, ako šabl'ozubý tiger, s vlajúcimi špinavými vlasmi, nemal žiadne zľutovanie. Bol odhodlaný ma zabiť. Nepripustil ani na okamih inú možnosť. Bol presvedčený, že ma musí zabiť, pretože som ho odhalil. Videl som ho!!

V momente, ako sa dostal predou mňa asi na 5 m, som vyletel a bol som naspäť, odkiaľ som tam vletel. Stál som znova pred tým osvetleným trojuholníkom. Teraz som mal skôr pocit, že ten trojuholník horel.

To som sa prvýkrát zobudil, celý vydesený, že to bol síce veľmi zaujímavý sen??, ha, ha... ešte, že to bol len sen??

Ľahol som si naspäť a ako som zaspal, stál som opäť pred tým trojuholníkom. Pozrel som opatrne na druhý tmavý bod. Chvíľu som naň pozeral. Nejaká sila ma zasa "včucla" do tohto bodu. Vletel som do toho bodu, ako aj prvýkrát, priamo hlavou.

Stál som zasa na osvetlenej rovnej ploche. Podobnej ako predtým. Nikde nič, len plocha a predou mnou sa zasa prechádzala nejaká príšera. Vyzeralo to ako šupinatý jašter, stojaci na dvoch nohách. Bol vysoký asi 4 m? Nevieť, no podstatne vyšší než ja. Aj tento tvor si ma pozrel hneď, ako som tam pristál. Ale rovnako, ako aj predtým, nevšimol si ma ďalej. Prechádzal sa predou mnou pomaly a nič. Ja som si uvedomil, že tam len stojím a pozerám na neho. Bleslo mi mysl'ou, mal by som niečo robiť a tváriť sa, že ho nevidím. Ale bolo to už neskoro. Pri ďalšom kroku odrazu otočil zubatú hlavu (ako krokodíl?) ku mne a nám sa stretli pohľady. Krátky úžas v jeho očiach okamžite vystriedala zlosť a krvilačnosť. S rozdzavenou papuľou sa to rozbehlo proti mne. A opäť asi 5 m, keď to bolo predou mnou, som vyletel odtiaľ naspäť. A stál som znova pred osvetleným trojuholníkom, proti tmavému pozadiu. Bola všade noc a len ten trojuholník svietil??

Vydesený som sa znova zobudil, postavil som sa, prešiel som niekoľkokrát po miestnosti, pozeral som z okna a prial som si, že tento sen sa mi nepáči a nechcem aby pokračoval. Potom so si ľahol a sen pokračoval ako prerušený film.

Takto som prešiel všetky tmavé body po obvode trojuholníka. V jednom bode na moje veľké prekvapenie nebola zvieracia príšera, ale mimozemšťan. Bol maličký, asi 1,5 m vysoký, s výrazne veľkou lebkou a veľkými očami. Tak, ako ho najčastejšie vidieť zobrazeného v knihách o UFO.

Rovnako si ma na začiatku nevšimal. Ale keď sa nám stretli pohľady, vytiahol spoza pása niečo ako pištoľ. Malo to však na rukoväti tenkú trúbku, dlhú asi 30 cm. Túto trúbku začal mimozemšťan dvíhať proti mne a zameriavať na mňa. V tom momente som vyletel a pristál som zasa pred osvetleným trojuholníkom.

Tak teda, aj niektorí mimozemšťania sú diabli?

Stál som tam. Prešiel som už všetky body?

V centre bol najväčší bod. Malé body hore a dole mi pripadali, ako ochrancovia toho veľkého. Ale cítil som, že ten „veľký“ nepotrebuje žiadnu ochranu. Možno je to len kamufláž?

A ako som uprene pozoroval ten najväčší bod, odrazu som jasne videl, že na obvode sú ešte dva malé body, ktoré som si predtým nevšimol. Začala sa mi okolo týchto bodov robiť osvetlená kružnica, ako keď rysujete kruh kružidlom. V jednom bode začnete a dookola to nakreslíte až tam, kde ste začali. Kruh sa narysoval, zasvietil a zhasol. Za chvíľu sa to zopakovalo. Kruh sa narysoval okolo obidvoch bodov odrazu, zasa zhasol a tak dokola. Čo to má znamenať? Stál som tam, pred trojuholníkom, vo sne a rozmýšľal.

Celý trojuholník svätej Trojice Božej je obsadený už diablom. Tieto dva tajné body nie sú. Oni, tí diabli, o nich nevedia. Teraz som mal pocit, že ten najväčší bod v ťažisku je priamo Boh? Alebo priame spojenie na Boha? Ale ten centrálny bod vyžaroval takú istotu a silu, že som vedel, že tento bod diabol nemôže nikdy obsadiť.

Mal som pocit, že tie malé body, ktoré sa striedavo ukazovali a zhasínali mi dávali nejaké znamenie, že nie je všetkému ešte tu na Zemi koniec!!!!

Opäť bol strih, ako vo filme a ja som sa objavil v nejakej veľkej miestnosti. Bolo tam plno ľudí, ale....

Bolo to akoby v stredoveku. Muži mali brnenia a ťažké meče, ženy strapaté vlasy. Behalo tam plno malých špinavých detí. Všetci sedeli za hrubými drevenými stolmi, jedli a veselili sa. Asi mali nejakú oslavu. Stál som tam na konci miestnosti, medzi dvoma stolmi a udivený som pozeral, kde som sa to zasa dostal. Odrazu jednej žene vedľa mňa sa niečo rozsypalo. Začala to pri mne po zemi zbierať. Odrazu mi siahla rukou na nohu. Prekvapená začala hmatáť po mojej nohe zdola až asi pod koleno.

Výraz v jej tvári sa odrazu zmenil z prekvapenia na zdesenie. Otvorila ústa. Nemohla najskôr nič povedať a len niečo zasyčala. Ale hneď sa jej hlas vrátil a začala jačať. Vyskočila zo zeme a bežala odo mňa na druhú stranu miestnosti. Pri tom niečo kričala a rukami ukazovala mojim smerom. V miestnosti nastal hrozný zmätok. Všetci vyskakovali od stolov a bežali na druhú stranu miestnosti. Tu sa zoradili dopredu muži. Niekoľko mužov priskočilo k dverám, ktoré viedli von z miestnosti. Teraz som zistil, že to boli jediné dvere, ktorými sa odtiaľ dalo odísť. Tí zoradení muži sa postavili na šírku celej miestnosti do radu a začali mávať pred sebou mečmi a bodat' kopijami v celom priestore od podlahy až po strop a od jednej steny až po druhú. To isté robili tí pred dverami.

Pochopil som. Majú ma za ducha. Alebo za toho, kto je pre nich veľmi nebezpečný a chcú ma zabiť. Napriek tomu, že majú zo mňa strach, nechcú ma pustiť von cez dvere, ale chcú ma zabiť.

No, to som v peknej „riti“! Vydesení muži bodajúci a sekajúci pred sebou pomaly postupovali proti mne.

Keď prešli asi tretinu vzdialenosti, začal som na nich hovoriť. Hovoril som im, aby sa nebáli, nič im nechcem urobiť. Divné bolo, že mi rozumejú, keď ja som nerozumel ani slovo z ich reči. Vysvetľoval som im, že som prekvapený, že som sa u nich objavil, prišiel som z budúcnosti a vôbec som tu k nim nechcel prísť. A už vôbec nerozumiem, ako je možné, že oni ma nevidia. Prestali mávať mečmi aj tí pri dverách. V očiach sa im zračila hrôza. Bolo mi však jasné, že ich na dlho neudržím. Pomaly som sa presunul k dverám a vo vhodnom okamihu som sa prešmykol okolo strážiacich mužov a vybehol som von. Za mnou som ešte počul, ako bojový krik začal znova.

Na poslednú chvíľu.

To som sa zobudil poslednýkrát. No tak, mám toho dosť?? Zišiel som z poschodia dole do kuchyne a tam som si vymačkal citrón do vody a vypil. Dúfal som, že sen takto definitívne preruším, ha, ha. Vyšiel som naspäť na poschodie do spálne a ľahol som si spať ďalej.

Keď som zaspal, objavil som sa v meste. Dookola boli vysoké paneláky, všade rovné betónové plochy. Ale nikde žiadni ľudia. Mal som pocit, skoro istotu, že som naspät' v Prahe? Prečo tu však nikoho nevidím? Chodil som pomedzi paneláky a nikde nikto. Až som prišiel k jednému paneláku, odkiaľ som počul zvuky. Hore, asi na prvé poschodie, viedli široké betónové schody. Podišiel som ku schodom a zvuky som už jasne rozoznával. Zvuky mi pripadali, ako z pohostinstva, kde je dobrá zábava. Vyšiel som po schodoch. Na konci schodov bola rovná plocha a ďalej otvorená miestnosť. Akurát medzi mnou a vnútrajškom tohto hostinca bola silná oceľová mreža. Skutočne ako pohostinstvo. Stoly, zábava, jedli pili, mal som pocit, že aj hrajú karty. Akurát to neboli ľudia, ale rôzne zvieracie príšery. Mal som pocit, že je to banda diablov. Stál som pri mrežiach a pozeral na nich do vnútra. Chvíľu si ma nikto nevšimol. Až odrazu niekto zaryčal. Všetci stíchli. Moment a všetka tá zberba sa vyrojila na mňa k tým mrežiam.

Ja som okamžite odskočil do bezpečnej vzdialenosti, aby na mňa nemohli dočiahnuť. Bolo ich tam 50?

Keď zistili, že na mňa nemôžu dočiahnuť, ich zlostné "ksichty" sa premenili na zaliečavé a usmievavé. Hovorili mi, kde som sa tam zobral? Ako to, že ich vidím? A aby som im podal ruku, či som skutočný? Že tu ešte takého nemali?

Vedel som, že ak by ma chytil niekto z nich za ruku, tak je so mnou koniec. Odstúpil som ešte o krok ďalej. U niektorých sa úsmev zmenil na zúrivosť. Nedokážu sa ovládať. Neoklamú pripraveného!!

Nemá to tu ďalej význam. Otočil som sa a zišiel som zo schodov.

Zišiel som zo schodov a pozerám, okolo paneláky, všade rovná betónová plocha. Ale nikde nikto, len za mnou, za tými mrežami besniaca tlupa diablov. Rozmýšľam, no to som v peknej riti. Som v Prahe, nikde nevidím žiadnych ľudí. Vidím už len diablov. Ani žiadni ľudia nevidia mňa. Úplná prázdnota. Som tu v Prahe úplne sám. Možno som sám na celej Zemi. A nie som náhodou duševne chorý?

Stál som tam v hlbokom presvedčení, že už do konca života nikoho nestretnem. Budem chodiť pomedzi ľudí a ja ich nevidím, ani s nimi už nebudem rozprávať a ani oni sa už nikdy so mnou nespoja.

Cítil som hlboký žiaľ a smútok. Ako som tam tak stál a rozmýšľal a cítil, odrazu sa mi zdalo, že vpravo odo mňa je nejaká žena. Bolo to ďaleko asi 100 m. Pozrel som sa lepšie. Bola celá v bielom, mala dlhé biele vlasy a mal som pocit, že je veľmi pekná. Dostal som silný pocit, že s ňou chcem mať pohlavný styk. No tú chcem „potrkať“. Veľmi sa mi páčila. Prešla od paneláku a zašla za stĺp. Čakal som, kedy sa vynorí spoza toho stĺpa. Všetci ten stĺp bol hrubý tak max. 50 cm.

Ale nikto sa neobjavil. To sa mi asi len zdalo??

Bol ďalší filmový strih.

Predo mnou bola strieborná Octavia. Presne tá, s ktorou som na začiatku išiel nakupovať do Hypernovy. Chvíľu som rozmýšľal, prečo sa predom objavila. Som tu sám a asi by som si mal ísť zasa nakúpiť? No tak dobre. Sadol som do auta. A odrazu vidím, vedľa mňa na sedadle sedí tá krásna biela žena. Celá v bielom, dlhé biele vlasy. Pozerá sa na mňa a usmieva sa. Hovorím jej : „No to je dobre, že ma vidíš a nie si diabol. A dokonca sa aj usmievaš? To som už dlho nevidel. **Ako sa voláš?**“ Ale ona vôbec neodpovedala a len sa usmievala a pozerala na mňa. Ja jej hovorím: „Máš pekné prsia a si celá veľmi pekná, hneď by som ťa potrkať“. Už som vedel, že to bola tá biela žena, ktorá mi zmizla za stĺpom. Na to, keď som jej povedal, že s ňou chcem mať pohlavný styk, sa len trošku viac usmiala, ale nepovedala nič a ďalej sa usmievala tak mierne, ako na začiatku. Mal som pocit v aute, že sa usmieva ako Mona Líza. Pozrela sa trošku dopredu a znova na mňa. „Áaaa, ty myslíš, že by sme mali ísť na ten nákup?“, hovorím. Mierne prikývla hlavou – ako Mona Líza? „No tak dobre“, myslím si, „však aj tam tá ženská len mlčí“. Naštartoval som a vyrazil. V okamihu sme stáli pred Hypernovou. A bol tam zasa ten „nezmyselný most“. Akurát teraz sa mi zdal nejaký iný. Áno bol iný!! Ten prvý bol rovný. Tento je oblúkovito klenutý. Ten prvý bol nejaký jednoduchý a ošumelý. Tento je nový, blýskavý, veľmi pekný. A aj tí obsluhujúci zástupcovia sú tu. Ale sú tiež iní. Títo majú bohaté, krásne livreje, červeno modrej farby. A usmievajú sa na mňa a kývajú na mňa, aby som pokračoval. Tí predtým boli v montérkach, špinaví, upracovaní a unavení. Aj tie zástupcovia, tam ich zaťahovali za sebou ručne a tu sú ako na železnici. Pozrel

som na tú ženu vedľa mňa. Usmievala sa stále rovnako. Hovorím jej : „Vyzerá to rovnako ako na začiatku, ale asi to nie je to isté“. Tu nie sú dookola žiadni ľudia. Tam, predtým, ich bolo plno. Pozriem znova na tú bielu ženu a na jej prsia a hovorím : „Tak ty teda myslíš, že mám ísť?“ Mal som pocit, že kývla, že áno. Ale odprisahať by som to nemohol – no čo chcete od Mona Lízy??

Pozeral som na ten most. Závory pred mostom, závory za mostom a všetci štyria obsluhovatelia závor pôsobili na mňa, po tom predchádzajúcom strese, veľmi sympaticky. A vytrvalo kývali..., aby som pokračoval a usmievali sa.

No tak teda dobre, nevidím tu žiadny problém. Zaradil som jednotku a pomaly som sa pohol... Ešte som zaregistroval v sne, ako som sa dostal na most a tí usmievaví, pekne oblečení obsluhovatelia na začiatku mosta závory za mnou zatvorili a v spätnom zrkadle som videl, že boli zjavne spokojní, akoby z dobre vykonanej práce?? Cesta naspäť už nebola možná. Už som z mosta nemohol ani len vycúvať.

Bol som kritizovaný čitateľmi, že tieto všetky moje sny sú v tejto knihe najslabšie a nudné. Verím vám mnohým, ale sny v tejto knihe musia zostať. Sú veľmi dôležitý argument pre odborníkov z pohľadu Jungovskej analýzy. Pre odborníkov, ktorí rozumejú teórii C.G.Junga o psyché človeka, sú veľmi dôležitým dôkazom o pravdivosti nielen týchto snov, ale aj odvodené o statočnosti a možnej pravdivosti aj ostatných mnou verejne vyslovených úvah.

Tento sen nebudem analyzovať. Nech si sen analyzujú Jungovskí psychológovia a mystickí vykladači sami. Ja svoju analýzu zverejním až keď príde čas.....Je to určite môj najdôležitejší sen.

Sen „Tači svetlá“

Z knihy DjePO preberám túto kapitolu, pretože je v mojej teórii o duchovnej energii a hmotnej energii a ich duálneho vzťahu veľmi dôležitá. Teda vzťahu ducha a hmoty. Západná filozofia neustále mylne rieši, čo bolo skôr, či duch, alebo hmota. Ja tvrdím, že v tomto vesmíre Boh stvoril súčasne aj ducha a aj hmotu. Na konci je ešte komentár, ktorý som napísal v mojej poslednej knihe Obroda Slovanov. Ďalej prepis z vyššie uvedenej knihy.

Včera 17. 8. 2010 som mal sen. Bol som prítomný na nejakom rokovaní. Okolo pozdĺžneho stola sedelo asi 20–30 mužov a žien. Mali oblečené odevy, ktoré som odhadol do obdobia okolo 1600 až 1650 nášho letopočtu, španielske oblečenie. Ľudia emocionálne diskutovali a potom sa všetci rozčúlení zdvihli od stola a odišli. Cítil som sa tu, ako prítomný pozorovateľ tohto divadla.

Bol prestrih v sne a ocitol som sa znova v tej istej miestnosti, zasa pri jednaní. Teraz to už bolo jasné. Ja som uvedeným ľuďom rozprával a oni ma počúvali. V sne som cítil, že mám asi 25 rokov a je tam so mnou aj môj už starší otec. Samozrejme som cítil, že ide o môj minulý život a nejakú dôležitú udalosť. Už som vedel, že sa dej odohráva niekde v Karibskej oblasti, najskôr som mal pocit, že na Haiti, ale potom som nadobudol prevládajúci pocit, že asi skôr na Kube. Bol to sen z tých druhov sna, kedy som jasne uvažoval, že snívam, že som v sne, že sa môžem zobudiť a sen prestane. Ale to som nechcel, chcel som dopozerať, čo to zasa bude? Ale aj keď som si všetko toto uvedomoval, nemohol som nič zmeniť. Vedel som, že keby som chcel niečo nasilu zmeniť, ten sen by skončil a ja by som sa zobudil. Takéto veštické sny – ja im hovorím Jungovské sny – neznášajú násilie. Sen musí plynúť a vy môžete byť len pozorovateľom.

Pri stole bol „guvernér“ alebo nejaký úradný vládca oblasti a jeho podriadení štátni úradníci so svojimi manželkami. Okrem toho tam boli dvaja cirkevní predstavitelia. Boli dosť tuční. Dobre som videl tvár toho „guvernéra“. Bol štíhly, vysoký, mal vyčnievajúce líčne kosti, veľký, dlhý a nezvyčajne ostrý nos. Na hlave mal kučeravú bielu parochňu. Mal asi tak 50–60 rokov? Rozprával som im asi toto : „Tento nástroj alebo prístroj, máme od kmeňa indiánov.... Je to neuveriteľný prístroj“. Ukázal som to. Bola to trúbka z nejakého dreva priemeru asi 10–15 cm, dlhá asi 150 až 170 cm. Na jednom konci mala malý

nátrubok pripevnený kolmo na túto trúbku. Vyzeralo to, ako hrubá fujara – slovenský ľudový hudobný nástroj. Akurát cez nátrubok sa nefúkalo, ale pozeralo.

Vysvetľoval som, že tento nástroj odhaľuje nejaké zvláštnosti na živých organizmoch. Indiáni z tohto kmeňa tomu hovorili. „Tači svetlá“. Ak ste sa pozreli na nejakého človeka cez tento nástroj, tak z kútikov obidvoch očí mu svietilo krásne zelené svetlo. Lúče boli neuveriteľne krásnej zelenej farby. Farba bola tak jasne zelená, že by som povedal ako tyrkysová. Pozeral som cez prístroj na nejakého sluhu, ktorý práve prišiel do miestnosti a oči mu jasne svietili týmto svetlom. Tači svetlá. Nevieť, prečo to indiáni volali svetlá, v množnom čísle, keď ja by som povedal svetlo. Pretože tie svetlá boli vždy rovnakej farby a len sa menila intenzita tohto svetla. To všetko som hovoril prítomným : „Zistil som, že rôzni ľudia majú rôzne množstvo týchto Tači svetiel. U niekoho boli svetlá len slabé a u niekoho podstatne silnejšie. Zaujímavé je, že vlky nemajú žiadne Tači svetlá“. V sne som rozmýšľal, ako je možné, že vlky? Ved' na Kube ani na Haiti nie sú žiadni vlci. Len som pri hovore začal trpnúť, čo ak sa ma niekto z prítomných opýta, že ako to viem o vlkoch, keď tu na tomto ostrove nie sú žiadne vlky. Nevieť. Ale nikto sa nič nespýtal.

Hovoril som ďalej. „Zistil som, že veľmi málo Tači svetiel majú papagáje. Ľudia majú Tači svetiel najviac. Potom sú to domáce zvieratá a z nich majú najviac Tači svetiel psi.“

Guvernér sa ma zlostne spýtal, že koľko má „Tači svetiel“ on. Pozrel som sa do tohto prístroja na guvernéra a povedal som mu vážne, že má „Tači svetiel“ niečo medzi psom a papagájom. Bolo vidieť, že je urazený, ale aj nahnevaný. Spýtal sa, koľko Tači svetiel mám ja. Odpovedal som mu, že ja sa do tohto prístroja nemôžem pozrieť na seba. To sa nedá. Ale pozerali sa na mňa moji sluhovia a známi, a tí mi tvrdia, že mám veľmi veľa toho svetla, že to svetlo mi ide nielen z očí, ale aj z líc, z nosa, z čela, z celej hlavy. Ponúkol som mu, aby sa pozrel sám. Guvernér pozrel do toho prístroja na mňa. Keď odstúpil, bolo vidieť v jeho tvári úžas, strach a zlosťa po nejakom čase som si uvedomil, aj výraz odhodlania. Akého odhodlania? Ostatným som ďalej vysvetľoval, že zaujímavé je, že keď sa pozriem na rastliny, tak žiadne Tači svetlá nevidieť. Ale keď sa ráno pred východom slnka pozriem cez prístroj nad les, tak z lesa ide táto jemná zelená žiara – slabé jemné rozptýlené Tači svetlá. Zaujímavé je, že večer pred západom slnka ani nikdy nad tým istým lesom nie je vidieť nič. Ako keby les po celodennej práci bol unavený a len ráno, pred novým dňom znova vysiela svoju energiu?

Ďalej som hovoril o tom, ako sa táto vláda veľmi zle zachovala k miestnym indiánom, a že kmeň, ktorý vynašiel takýto úžasný prístroj, už skoro celý vyhubili a pozabíjali. Musíme zachrániť týchto posledných príslušníkov indiánskeho kmeňa, aby sme vedeli vyrobiť takýto prístroj. Rozmýšľal som v sne, prečo ten prístroj nerozoberiem, aby som zistil, čo je vo vnútri a že podľa toho, by som to potom predsa vyrobil sám. Ale v sne som získal odpoveď sám od seba, že som pocítil, že keď ho rozoberiem, nezistím tajomstvo tohto prístroja, ani nikto z bielej rasy a súčasne zničím posledný prístroj.

Všetci prítomní, okrem môjho otca pozerali na mňa apaticky a videl som, že nemajú žiadny záujem o takýto prístroj. Na záver guvernér ukončil toto rokovanie s tým, že budú o tom mojom návrhu uvažovať. Keď však odišli, jasne som si uvedomil, že guvernér aj všetci prítomní urobia všetko preto, aby tento prístroj definitívne zničili. Urobia všetko preto, aby ho odo mňa získali a zničili. Musím rýchlo vymyslieť ako a kde prístroj skryjem a zachránim. Musím ho zachrániť. V myšlienkach sa mi objavil obraz, ako sa lúčim s nejakými indiánmi, ktorí sedia na člne a odchádzajú na more. Idú z ostrova preč. A ten muž, ktorý mi kýval, povedal, že sa už nevrátia a mám posledný ich prístroj na „Tači svetlá“.

Sen sa skončil, ja som otvoril oči, zobudil som sa rozmýšľajúc, čo sa mi snivalo. Už veľakrát som rozmýšľal, prečo sa v rôznych knihách píše, že aura človeka má rôzne farby. Asi tá „živá a večná energia“ sa u človeka prejavuje farebne rôzne podľa jeho emocionálneho stavu, podľa jeho myšlienok? Nezдалo sa mi to. Teraz, na základe tohto sna si myslím, že to s aurami neseďí. Výsledok tohto sna je takýto. Každý živý tvor má rôzne množstvo tejto večnej energie podľa toho, na akom stupni vývoja je. Ak je na nízkom stupni, má „Tači svetiel“ málo. Má málo tejto živej a večnej energie. Čím je na vyššom stupni vývoja, tým má energie viac.

Táto energia sa dá zmerať. Raz sa ľudia naučia ju merať, ale ľudia s nízkou energiou urobia všetko preto, aby tento prístroj vždy zničili. Lebo ináč ich tento prístroj odhalí a skončí ich vláda hlúposti a priemeru. Často krát sa hovorí o "lúže–chamradi". Luza je podpriemer a nízka duchovná úroveň. Avšak si musíte uvedomiť, že to znamená, že títo ľudia budú hlavne tí, ktorých základným životným cieľom je mať dosť peňazí a moc nad svojim okolím. To sú hlavne tí bohatší a bohatí. Hlavne oni vyvíjajú maximálnu snahu po týchto statkoch. Preto musíme hodnotiť ľudí dôslednejšie a komplexnejšie. V Biblii sa hovorí, niečo ako: „skôr prejde slon cez ucho ihly, ako bohatý do neba“. Neverte tomu. Je to nezmysel, presnejšie zjednodušenie reality. Neverím, že by to platilo ani v dobe, keď to vzniklo. Nerozhoduje bohatstvo alebo chudoba. To je nevedomosť. Rozhoduje, koľko máte „Tači svetiel“. Ak ich máte veľa, tým lepšie, ak ste aj bohatý....

Teda „Tači svetlá“ sú tá „živá a večná energia“.... A ja som presvedčený, že je to to isté, ako nemecký filozof Arthur Schopenhauer píše vo svojej knihe „Svet ako vôľa a predstava“, že všetko má svoju vôľu. Od anorganickej hmoty, cez rastliny až po človeka. U človeka je sila tejto vôle však iná ako u anorganickej hmoty. Hierarchicky sa tá vôľa (sila) zásadne mení a u človeka sa zvyšuje podľa duchovnej úrovne daného človeka.

Dokiaľ sa „znova“ neobjaví tento prístroj, ktorý dokonale odhalí a zistí duchovné schopnosti každej živej bytosti, navrhujem prechodný systém zisťovania pravdy o duchovnosti konkrétneho človeka. Každý človek sa odhaľuje svojim myslením. Myslenie daného človeka je okno do jeho duše. Myslenie každého prezradí. Ale ako zistiť, ako dotyčný myslí? Ťažko. Ale vysoké duchovné reinkarnácie (z poľa B) to zistia ľahko. Nižšie duše „z poľa A“ a ich spôsob myslenia sa duchovne vysokému vždy ľahko prezradia. A už vôbec nie je možné zatajiť „zaostalé, alebo zločinecké“ myslenie niektorých pred ľuďmi z poľa B!! To nie je možné! Takže je tu už len problém, ako „odhaliť“ a objaviť ľudí z poľa B medzi sebou? Ktorí budú sudcovia a rozhodcovia, kto je schopný a kto nie je.... Akýkoľvek človek z poľa B (ak sú jasne preukázané jeho duchovne nadradené schopnosti) ľahko nájde svojich..... (Vrana k vrane sadá, rovný rovného si hľadá). V zásade platí aj to, že ten kto nevie v matematike riešiť derivácie, integrály a nechápe geometrickým exponencionálnym vzťahom, **teda nevie logicky myslieť**, tak nesmie zastávať vyššie politické a mocenské posty!! Takže je jasné, že jednostranne len humanitne a politicky vzdelaní, sú nedostatoční a určite nemôžu byť v poli B. Títo nedostatoční priemerní z poľa A sa nesmú dostať do mocenských pozícií štátu a ani obce alebo mesta! Oni nerozumejú, oni len môžu slúžiť. Pretože ten, kto je vysoká duchovná reinkarnácia, sa ľahko naučí derivácie aj integrály a iné matematické vedomosti, aj psychológiu a filozofiu..... Vysokej reinkarnácii z poľa B je toto prirodzenosť! Naopak, priemerným to nebolo už od ich narodenia dané. Im bolo určené, že majú počúvať a slúžiť duchovne nadriadeným. Ale to neznamená, že pracovitý človek z poľa A sa nedostane do poľa B. Ja som bol tiež asi až do svojho veku 30-35 rokov len v poli A.

Kto neprejde týmto prísnyim vedomostno-genetickým a hlavne duchovným sitom, nesmie sa dostať do politiky a nesmie kandidovať za žiadnu politickú stranu. Toto samozrejme všetko platí aj na komunálnej úrovni a pre akékoľvek regionálne mocenské pozície! **Moc nesmie mať v rukách zločinec. Z ľudí z poľa A, ktorí získajú moc, sa nakoniec pod vplyvom moci a ich slabosti vždy stanú zločinci!**

Tento sen sa mi sníval v roku 2010. Odvtedy som stále rozmýšľal, ako zistiť, zmerať množstvo tejto „neutrálnej energie“ u každého človeka. Myslel som si, že to do konca svojho života nezistím. Ale stal sa opak. Včera večer (15.5.2017) som nemohol zaspať a od 23:00 hod som neustále premýšľal nad informáciou, ktorú mi pred 2 dňami povedal jeden vedúci pracovník spolupracujúcej firmy, že jeho podriadená pracovníčka je „mačacia žena“....., pretože chová dve mačky. Spomenul som si okamžite na svoje dva zvláštne zážitky s mačkami.

V roku 1997 som bol na pracovnej ceste na Ukrajinu v meste Lvov. Po jednaní my môj obchodný partner povedal, že má v meste dlhoročného priateľa a že ho ide navštíviť, aby som s ním išiel aj ja. Súhlasil som. Prišli sme do bytu jeho priateľa a v obývačke som sa stretol s obrovským kocúrom. Vraj to bola nejaká sibírska rasa. Mal krásnu dlhú srst' a skutočne bol pre mňa neuveriteľne veľký. Usadili ma do

sedačky, odkiaľ som sledoval kocúra, ako sa pomaly prechádzal predom mnou po koberci. Asi po jednej až 2 minútach prišiel k sedačke, vyskočil na ňu a ľahol si mi na stehná. A zostal úplne kľudne takto na mne ležať. Všetci členovia rodiny sa zbehli v obývačke a emocionálne medzi sebou ticho diskutovali a gestikulovali. Nevedel som, čo urobiť, len som sa priblížilo usmieval. Ale po chvíli som sa rozhodol, zobral som kocúra rukami pod brucho a položil som ho na podlahu vedľa mňa. Kocúr zasa prešiel kolečko okolo gauča popred mňa a keď prišiel ku mne, bez okolkov si mi ľahol zasa na koberci na nohy. Celá rodina opäť vzrušene vypliešala oči, čo sa deje s ich kocúrom. Opäť som zľahka kocúra odsunul z mojich nôh. Teraz už kocúr vyzeral trochu namrzelo. Rýchlo prešiel ďalšie kolečko, vyskočil na gauč a ľahol si na hornom okraji gauča pri stenu, asi na úrovni mojich očí asi 20 cm vľavo od mojej hlavy. Keď som sa pozrel vľavo, tak sa nám stretli pohľady. Vyzeral kľudne a ja som ho už odtiaľto nemohol zahnať preč. A tam zostal aj ležať myslím po celý čas mojej návštevy. Keď sme asi po 15 minútach pili čaj a niečo jedli, tak mi povedali, že toho kocúra majú už asi 10 rokov a vždy, keď prišla nejaká návšteva, zmizol z obývačky a nikto ho nedonútil, aby zostal v prítomnosti iných ľudí. Veľa priateľov rodiny k nim chodia pravidelne a trvalo, ale kocúr vždy odíde z obývačky, keď je tam niekto iný, ako rodinní príslušníci. Až ja som prvý človek, u ktorého sa ich kocúr takto nezvyčajne chová.....?

Druhá príhoda sa mi stala (myslím) na jeseň v roku 2015. Jedného dňa na jeseň som sa zastavil autom pod lesom v obci susediacej s mojou rodnou obcou a išiel som do lesa na huby. Približne po 15 minútach, ako som vošiel do lesa, uvidel som asi 5 metrov predom mnou za stromom mačku. Bola celá oranžová... Nie ryšavá, ale doslova oranžová. Nikdy som nevidel takú farbu mačky. Nebola to ešte dospelá mačka, bolo to mláďa, ale už trochu väčšie. Kývol som na ňu a povedal, „ako sa má?“ Chvíľu sme sa na seba pozerali. Ja som obdivoval jej krásnu farbu, ale zdala sa mi bojzlivá, tak som sa otočil a pokračoval som v hľadaní húb opačným smerom, ako bola ona. Asi po 5 minútach som si všimol, že ide 2-3 metre za mnou. Za ďalších 5 minút sa mi už motala popod nohy, mraučala na mňa a musel som dávať pozor, aby som na ňu nestúpil. Tak sme chodili po lese asi pol hodiny. Húb bolo len málo. A tak som sa rozhodol zrušiť hubačku a vrátil som sa k autu. Pri aute som mačke hovoril, že už sa musíme rozlúčiť, pretože ja idem do mesta a v meste ju nemôžem zobrať do bytu. Otvoril som auto, položil na sedačku košík a mačka skočila za košíkom do auta tiež a ľahla si na podlahu..... To som nečakal, taká odvaha? Však ma nepozná.....? To aj ženy sa ma boja a do auta mi nevlezú. Rozmýšľal som čo s tým. Asi 3 km odtiaľ bola moja rodná dedina a tak som sa rozhodol, že mačku doveziem rodičom. Matke sa bude páčiť, ona kŕmi občas nejakú mačku, ktorá sa u nej zastaví. Prišiel som k rodnému domu, zastavil auto, otvoril som dvere a mačka ako dobre cvičený pes vyskočila z auta a postavila sa vedľa mňa, čo urobím. (Nepovedal som dôležitú vec, že bola vychudnutá, asi ju bývalý majiteľ vyhodil do lesa a už sa o ňu nechcel starať.) Prešli sme spolu cez cestu a do dvora pred vchod do domu. Mačka poslušne išla vedľa mojej pravej nohy. Za otcovou garážou som sa otočil doprava a sledoval som ju. Išla doslova 10 cm od mojej pravej nohy a neuhla ani o decimeter vedľa – mal som strach, aby som jej nestúpil na lapky. Potom som sa vrátil ku chodníku a prišiel som k domu – mačka stále vedľa mojej pravej nohy. Zazvonil som a vyšla matka. Mačka sa jej páčila. Sranda bola, že mi stále stála pri pravej nohe a pozerala raz na ňu a raz na mňa, čo bude. Keď matka doniesla misku s mliekom, tak najskôr „dlho“ pozrela na mňa (asi mala zlé skúsenosti z jej predchádzajúceho mačacieho života) a potom na znak môjho „spravodlivého pohľadu“ okamžite pochopila Ako začala jazykom piť mlieko, naznačil som matke, že odchádzam, pomaly som sa otočil a odišiel po chodníku k bránke. Ešte som pri bránke videl, že mačiatko chlípalo mlieko nerušene ďalej. Nastúpil som do auta, naštartoval a odišiel.

Volal som matke na druhý deň, čo je s mačkou. Bola sklamaná, pretože ako som naštartoval auto, mačka prestala piť a keď videla a počula odchádzajúce auto, rozbehla sa cez záhradu za mnou a už neprišla. To mi bolo vtedy strašne ľúto, pretože táto mačka sa chovala ako človek. Hovoril som jej v lese a aj v aute a mal som pocit, keď som videl, ako sa na mňa pozerá, že ma počúva viac a rozumie mi lepšie, ako ľudia okolo mňa..... Okrem toho,.... od mladosti bola moja najobľúbenejšia farba oranžová, alebo syto žltá (ako farba slnka) a jej farba srsti bola presne taká..... Až teraz viem, že som nepochopil a následne nevyužil veľkú duchovnú príležitosť, ktorú mi osud ponúkol.

Čo sa v obidvoch prípadoch stalo? Obidve mačky sa ku mne správali nezvyčajne priateľsky. V noci asi okolo 1:30 hod., 16.5.2017, sa mi „rozsvietilo“. Oni cítili moje „Tači svetlá“. Oni vedia vyhodnotiť kvantum tejto živej a večnej energie, ktorou konkrétny človek disponuje, ale v rôznom množstve. Všetky tieto zvieratá určite cítia túto „neutrálnu energiu“. Takže, ak duchovne vysoký človek vojde do klietky s hladným tigrom, tak tiger si „nedovolí“ niečo urobiť (ale človeka z poľa A určite zabije). Myslím si, že medveď je prechod medzi tigrom a vlkom.... Samozrejme, že priemerných ľudí tiger aj medveď zabije! Viete prečo? Pretože títo vrcholoví dravci majú aj vrcholové schopnosti „mozgové“. A oni chápu existenciu tohto vesmíru lepšie než „masové“ zvieracie bylinožravce. Chápete? Alebo budem musieť byť „duchovne agresívny“? V súčasnosti už nie je možné nechať v klietke s usurijskými tigrami roztrhať demokratických politikov. Oni by medzi tigrov určite nevošli... Vedia, že sú duchovne najnižší – že sú duchovný odpad a tigre sibírske by ich všetkých zabili.

Tak, ako u ľudí sú obrovské rozdiely v duchovných schopnostiach (pole A a B), je len logické, že aj u zvierat a teda aj u mačiek sú obrovské rozdiely v ich schopnostiach cítenia duchovnej energie „Tači svetlá“. Som si istý, že ako u mačiek je to podstatne viac aj u tigrov, levov, jaguárov, medveďov. Všetky tieto zvieratá určite cítia túto „neutrálnu energiu“. Takže, ak duchovne vysoký človek vojde do klietky s hladným tigrom, tak tiger si „nedovolí“ niečo urobiť (ale človeka z poľa A určite zabije). Myslím si, že medveď je prechod medzi tigrom a vlkom.... Samozrejme, že priemerných ľudí tiger aj medveď zabije! Viete prečo? Pretože títo vrcholoví dravci majú aj vrcholové schopnosti „mozgové“. A oni chápu existenciu tohto vesmíru lepšie než „masové“ zvieracie bylinožravce. Chápete? Alebo budem musieť byť „duchovne agresívny“? V súčasnosti už nie je možné nechať v klietke s usurijskými tigrami roztrhať demokratických politikov. Oni by medzi tigrov určite nevošli... Vedia, že sú duchovne najnižší – že sú duchovný odpad a tigre sibírske by ich všetkých zabili.

Pre súčasný svet navrhujem vytvoriť štandardizovaný test na určenie duchovných schopností ľudí, ktorí chcú byť štátni úradníci s využitím „mierumilovných“ mačiek. Ako to nakoniec robili aj v starom Egypte. A len tí, ktorí budú chcieť neobmedzene vládnuť, budú sa musieť podrobiť aj testu „divých mačkovitých šeliem“ v klietke. Nie nejakých cirkusových! Ak nejaký štát, národnostná skupina, alebo rasa nebude mať vrcholových predstaviteľov moci, ktorí prejdú skúškou smrti medzi divokými tigrami, jaguarmi, leopardmi a levmi v klietke, tak títo musia byť duchovne, ekonomicky, vojensky podriadení duchovne nadradenej entite! **Predsa slaboch – duchovne nízky - nemôže mať rovnaké práva, ako duchovne vyspelý!**

Mačky, ktoré boli „zbožňované“, kvôli ich schopnostiam, boli vyberané, šľachtené a kultivované. Procedúra šľachtenia bola určite po generácie zlepšovaná, až dokiaľ „slovanských vládcov“ Egypta, nezavraždili iní.....

Podľa mňa procedúra výberu a šľachtenia musí akceptovať nasledujúce zásady :

- Vyberá sa mačka z druhu, ktorý je „neznášateľný“, rastom veľký, odolný drsným klimatickým podmienkam – vysoké teploty a sucho, alebo naopak veľmi nízke teploty a dážď, sneh a voda....
- Schopné druhy mačky sa dajú výrazne vyšľachtiť duchovne tak, že človek s nízkymi pudmi tieto mačky bude biť a trýzniť. Čím väčšie strasti „prežijú“ tieto nami úmyselne šľachtené mačky s pomocou „gaunerov“, tým väčšie duchovné schopnosti sa u nich rozvinú!!
- Šľachtené mačky budú žiť v prostredí duchovne vyspelých ľudí, ale zlo pre tieto mačky sa bude vytvárať mimo dosah týchto kultivovaných ľudí. Tak sa takejto mačke znásobi rozdiel medzi „dobrými“ a „zlými“.
- Takto vytvorené „duchovné osobnosti“ mačky, budú žiť v nejakej konkrétnej „duchovne vyspelej“ rodine, a skúšani budú musieť prísť do tejto rodiny, aby prešiel požadovaným duchovým hodnotením jeho schopností pre prácu na pozícii štátnej moci. Ak mačka odíde z miestnosti, kde sa nachádza testovaný adept, tak skúškou neprešiel. Ak mačka príde k testovanému, je to znak jeho vysokej energie „Tači svetlá“.

Kvalifikované a vycvičené mačky spoľahlivo určia, ktorí ľudia sú stále len v poli A, ktorí sú už v poli B a viac. Tak jednoduché! Už nikto nikdy nezíska dôležité pozície moci, koho nepotvrdia pre danú pozíciu mačky..... ha, ha.

Chcete mať spoľahlivú ochranu?, tajné služby?... Kto nie je v poli B (určené mačkami), tomu neverte. Priemerní ľudia z poľa A sú absolútne nespoľahliví. V dôležitých prípadoch treba vyskúšať 3 mačky, nie jednu – môžu klamať a podvrhnúť „neschopnú“ mačku! Alebo urobia iný podvod pre zločineckých adeptov, ktorí by nikdy neprešli žiadnymi mačkami.... Ten, kto je v poli B prejde skúškou cez všetky mačky. Nečlovek určite neprejde cez tento test!!

A vyskúšajte mačací test nielen na všetkých politikoch, ale aj na kňazoch rôznych cirkvi, náboženských vodcoch... ha, ha, to len bude sranda! Myslím si, že rovnaké schopnosti, ako mačkovité šelmy majú aj medvede!

Počul som, že je možné fotografovať auru človeka. Neviem. Je asi pravdepodobné, že množstvo tejto „živej a večnej energie“ bude vytvárať rôzne farebné odtiene aury. Asi, čím viac energie bude v aure nejakého človeka, tým svetlejšia a jasnejšia bude jeho aura? A naopak, tam kde je nedostatok tejto energie, bude aura tmavých farieb až skoro čierna.... Neviem.

Sen o SNP

Slovenské národné povstanie (SNP) v roku 1944 :

V noci z 12. na 13. januára 2018 sa mi sníval tento sen. Ocitol som sa v sne v centre SNP. Na pódiu boli nejakí rečníci a aj starší dobrosrdečný vojak, ktorý im tam zjavne slúžil ako reklamný predmet. Niečo hovorili a odrazu niekto vykrikoval, že „Nemci idú...“ Potom zaznelo veľa výstrelov. Z pódia všetci zmizli a zostal tam len ten dezorientovaný bodrý vojak, ktorý nevedel, čo má urobiť. Držal nejakú zástavu a asi nevedel, čo s tým, čo mal v rukách. Odrazu zaznel ďalší výstrel a jasne som videl, že guľka ho zasiahla do hrude v oblasti srdca. S nechápajúcim výrazom v tvári pomaly padal dopredu na pódium. Bol mŕtvy. Následne som sa v sne dostal na bojové pole. Nemci útočili. A Slováci ustupovali. Kdekoľvek sa objavili Nemci, Slováci sa okamžite dostávali do situácie, že nevedeli, čo majú robiť. Bol tam zjavný chaos vo velení. Nemeckému útoku odolávali ojedinelé „hrdinské“ uskupenia, ale všetci okolo týchto „schopných“ nevedeli, čo majú robiť. A keď teda Nemecký útok zosilnil tak, že sa zosypala hustejšia koordinovaná paľba, tak velitelia v zmätku vyhlásili ústup... A tak statoční, ktorí chceli bojovať, museli ustupovať tiež, pretože ináč riskovali obklúčenie a zničenie. Tak som v sne videl aj nejakú skupinu – čatu – ruských vojakov, asi 25 vojakov, ktorí bojovali, boli odhodlaní bojovať, ale obidve ich slovenské krídla neustále „ustupovali“..... A tak aj ruskí vojaci museli ustúpiť, ak sa nechceli dostať do obklúčenia. V sne som chodil pomedzi povstalcami a videl som ich totálne zdesenie, čo sa to tu deje. Zbabelci a neschopní ovládli vedenie tohto povstania. Teda neschopní vojensky velili?! Všetci neustále ustupovali a nikto nebol ochotný bojovať. Všetci si zachraňovali svoje životy, okrem statočných jednoduchých vojakov a tých asi 25 Rusov, ktorí boli zdesení zo zbabelosti Slovákov.....!!

Chápem tak, že celé vedenie SNP malo tieto veľké nedostatky :

organizačne vôbec nevedeli, čo majú robiť - vojensky veliteľsky absolútne nekompetentní - ľudsky to boli väčšinou slabosi a doslova zbabelci – vedenie povstania zaviedlo systém, v ktorom sa do vedenia povstania dostali hlupáci a zbabelci. Je dosť možné, že do vedenia SNP sa dostali hlavne židia, a u židov je to jasné po celej dejiny Slovanov. Takže čomu by sme sa mali čudovať? Židia sa snažia byť v každom hnutí a všade, kde sa jedná o možnosť dostať sa na pozície moci. A tak to mohlo byť aj v SNP. Ale neviem. Bolo by potrebné zistiť, koľko židov bolo vo velení SNP. To sa už podľa mňa nikdy nezistí...

Pokračujem v mojom sne. Za krátky čas sa celá obrana slovenských povstalcov zrútila. Slováci, ak sa dostali pod trochu vážnejšiu paľbu z guľometov (nehovorím o delostreleckej paľbe alebo tankovom útoku), okamžite „USTUPOVALI“. Vojenské velenie tohto SNP nariadilo ustupovanie

okamžite, ak boli pod paľbou aj velitelia tohto velenia!! A tak všetci Slováci – povstalci – chaoticky ustupovali ako zajace. Doslova ako zajace bežali a neboli schopní sa postaviť na „smrteľný“ odpor. Nebolo to preto, že by jednoduchí Slováci neboli odhodlaní bojovať! Bolo to preto, že slovenské politické aj vojenské velenie boli totálni zbabelci a slabosi..... Tieto svine neboli ochotní riskovať svoj život.....

A vy svine slovenské Vatikánske kresťanské a teraz aj demokratické – ako chápete, že za oslobodenie Slovenska zomrelo asi 100 000 ruských vojakov??!! Koľko zradcov bolo usvedčených a popravených?? Minimum..... žiaľ!

V sne som videl, ako sa celé povstanie totálne zložilo. Nie ani tak tlakov Nemcov, ako zbabelosťou vedenia politického, ktorí do vojenského velenia dosadili rovnakých zbabelcov a chujov, ako boli oni sami. Nakoniec všetci bežali pred Nemcami. A potom už nikto nebojoval. Videl som v sne, ako slovenskí vojaci, keď v horách stretli iných slovenských vojakov, si mysleli, že sa stretli so svojimi. Ale tí druhí boli zradcovia a zajali týchto naivných povstalcov. A tak vznikla situácia, že nikto zo slovenských povstalcov nevedel, kto je povstalec a kto slovenský zradca.

Typický stav židovského duchovného svetonázoru, dokázaného napr. aj F. Nietzsche v knihe „Antikrist“, že pre žida neexistuje žiadna pravda, len jeho zisk....A krátky ilustračný výber z knihy „Antikrist“ o židovstve je v knihe Obroda Slovanov.

Videl som v sne množstvo situácií, že z hmly vystúpili Slováci, ktorí sa ukázali ako zradcovia, zajali povstalcov a odovzdali ich Nemcom, ktorí ich potom samozrejme postrieľali.

SNP bola „genocída“ takých Slovákov, ktorí boli duchovne na vyššej úrovni, ako zradcovská „kasta“ nízky duší. Prežili hlavne svine a väčšina statočných boli vyvraždení.

Videl som v sne, ako tí, ktorí pochopili, čo za svinstvo sa tu zasa udialo, utekali už od svojich jednotiek – celé jednotky sa rozpustili – a všetci sa zachraňovali, ako bolo možné. Jeden vojak, ktorého som v sne sledoval, sa dostal už pri tuhej zime – sneh po pás, teplota pod -10°C do nejakej horskej jaskyne. A bol odhodlaný, že z tejto jaskyne neodíde, dokiaľ nezistí, ako to je s Nemcami v obciach okolo. Dokonca som mal pocit v sne, že tá jaskyňa sa mu akoby otvorila a ukázal.... A Nemci ho skutočne nenašli, aj keď išli okolo.... Akoby aj hora žiaľila nad smrťou a zradou...

Takže komunisti sfaľšovali SNP asi rovnako ako demokrati. Som si tým istý. Pre priemerného človeka je neuveriteľné, že z podľadu duchovného, je komunista na tej istej úrovni, ako demokrat. Je to však logické, pretože obidvaja duševne chorí somári presadzujú „duchovnú“ rovnoprávnosť a rovnocennosť....

Sen o animovanom filme

V noci 28.8.2018 sa mi sníval sen, v ktorom som sedel s dvoma kamarátmi v pohostinstve, kde premietali animovaný film. Po skončení filmu som bol prekvapený obsahom a koncom filmu a začal som emocionálne vysvetľovať kamarátom, prečo ten film je fantastická informácia. Akokoľvek som sa snažil, videl som im na tvárach, že nechápu Na druhý deň ráno som v sne bol tak rozrušený, že som začal žene hovoriť, že som bol včera v pohostinstve, kde som videl fantastický film. Ona sa ma spýtala, že kde som bol a s kým som tam bol. V sne som začal rozmyšľať a nevedel som interiér danej reštaurácie k ničomu priradiť, a nevedel som si ani spomenúť, že kto tam so mnou bol? Hoci to boli dobre známe tváre? V tom som pochopil, že to bol sen..... A tak som sa rozhodol tento sen zaznamenať. Bolo to takto. Sedeli sme traja v reštaurácii a na veľkej obrazovke premietali animovanú rozprávku. Rozprávali sme o rôznych veciach, ale ja som pravidelne pozeral na obrazovku, pretože bola priamo predo mnou. Postavičky ľudí boli vytvorené akoby z guľôčok, podobne, ako je v rozprávke o „Ferdovi mravcovi“. Bolo to o nejakých ľuďoch, ktorí pracovali a mali sa radi a všetci boli šťastní, bolo tam veľa radosti, aj

smútku a na konci išli na zábavu. Hrala tam veselá country hudba. Na začiatku bolo na zábave asi 20 ľudí. Potom prišli ďalší a za chvíľu sa veselilo viac ako 100 až 150 ľudí. Zábava bola pod holým nebom. Ako prichádzali ďalší šťastní hostia, usporiadatelia rozširovali plochu a nosili ďalšie stoly a stoličky. Pozrel som o krátku chvíľu na obrazovku a už tam bolo viac ako 1000 hostí..... A v tom niekde vznikla hádka medzi dvoma mužmi a následne bitka. Usporiadatelia boli okamžite pri nich a toho zlého vyhodili zo zábavy von. Ale okamžite vznikla trma-vrma na druhom konci parketu. Zasa sa pobili muži o ženu, ku ktorým sa teraz pridali aj nejakí nespokojní susedia. Okamžite rýchla rota pacifikovala agresívnych a všetkých vyhodili von. Chvíľku nič a odrazu vznikli naraz bitky na 3 miestach. Usporiadatelia sa pružne rozdelili a čo najrýchlejšie odvádzali nespokojencov zo zábavy preč. Ani neskončili a už bežali na ďalšie miesta sporov. V tej začínajúcej napätej situácii som videl skupinku asi 20 mužov, ktorí prišli s palicami a lopatami k reproduktorom a rozvážaču elektrickej energie. Videl som, ako tancujúci okolo prestávali tancovať a pozerali, čo sa bude diať a nič nerobili – ani muži a ani ženy. Títo muži sa na chvíľu pozreli okolo seba. Videli, že sa ostatní na nich pozerajú. A potom okamžite ako na povel začali rozbíjať reproduktori a elektrický rozvážač. Vypadla električka a nastal všeobecný veľký zmätok. Organizátori, však zabezpečili asi náhradný zdroj, pretože veľmi rýchlo osvetlenie naskočilo. A diváci videli neskutočný obraz. Všade sa všetci medzi sebou bili a rozbíjali zariadenie. Organizátori už nemohli urobiť nič. Čo sa to stalo? Tí slabí padali na zem a nepríčetne zlostní mlátili padnutých na zemi až do smrti. To už nebola bitka, ale sa medzi sebou vraždili. Ženy a aj s mužmi, ktorí sa nechceli biť sa rozutekali na všetky strany. Ale tí, ktorí boli víťazmi na parkete a už nemali koho slabšieho ubiť, nechcelo sa im biť medzi sebou a tak sa rozbehli za prechádzajúcimi a dobíjali ich a zrážali k zemi a zabíjali. Jedno či mužov, či ženy. Ako sa vyprázdňoval parket, zhaslo svetlo a bolo šero, asi svitalo ráno. Odrazu som sa dostal do filmu. Predo mnou bežali ľudia preč pred mužom, ktorý rýľom naháňal ľudí a jednou ranou im rozsekol lebku a bežal zasa za inými. Stál som tam v šoku. Niektorí z posledných prebehol okolo mňa a tento s rýľom sa zastavil, pozrel smerom ku mne a so šialeným výrazom na tvári s rýľom nad hlavou sa hnol na mňa. Vtedy som film vypol a sedel som v pohostinstve s kamarátmi a videl som, ako na obrazovke idú titulky. Na konci filmu bol tento nápis : „Film vytvorila spoločnosť EC4 s použitím technológie SEP. Film ukazuje príklad vývoja podľa reálnych udalostí, ktorý nevedie k riešeniu. Táto cesta je slepá“.

Bolo mi jasné, že ten film bol o ľuďoch na planéte Zem. Táto cesta je slepá..... Povedzme si hlavné črty z tohto filmu : Všetci sa bavili – vždy muž a žena – vedľa stáli muži, ktorí sa nebavili – tí, ktorí sa nebavili, sa najskôr nudili a potom, keď sa ďalej nedokázali baviť, ako ostatní okolo, začali byť agresívni - tí, ktorí sa bavili, boli ľahostajní a spoliehali sa na organizátorov – rozpad zábavy začal nenápadne, ale všetko skončilo extrémne rýchlo – zlom, kedy sa zábava už nedala riadiť vznikol pri dostatočne veľkom počte baviacich sa hostí, pri malom počte tancujúcich to nebolo možné – paradoxne zábava zničila psychiku ľudí a stali sa agresívnymi – teda zábava a voľný čas nevedie k šťastiu, ale k degenerácii a k smrti jednotlivcov, národov a zániku civilizácie.

Aké vývody z toho sú podľa mňa pre ľudstvo? Musí sa nastoliť systém vzdelávania a zábava len v malých kolektívach ľudí. Zrušiť masovú zábavu ako profesionálny šport, veľké hudobné koncerty, zábavné programy v televízii aj na internete a v rozhlase. Zaviesť polygamiu, aby s jednou ženou mohli tancovať aj 3 muži... a naopak. Zaviesť hierarchiu, aby boli tancovačky-zábavy na rôznej úrovni a bolo ich veľa, ale s malým počtom hostí, kde sa mnohí poznajú. Zaviesť okrem zábavy súťaže, kde sa ľudia rozdelia na tých lepších a horších, vzniknú rôzne hierarchie a teda nebudú si myslieť všetci o sebe, že všetci majú rovnaké nároky sa rovnako dobre baviť. Je pravdepodobné, že ak sa však príliš rozmnožia ľudia s nízkymi schopnosťami myslieť a vzdelávať sa, teda títo budú odmietať sa vzdelávať, tak pri kritickom množstve týchto ľudí na jednom mieste začne vždy bitka medzi nimi a nato zabíjanie a ničenie. Preto sa musí zaistiť kontrolovaný počet ľudí, musí sa regulovať ich počet, ktorí budú odmietať sa vzdelávať a len sa budú chcieť pasívne baviť a zabávať!!

Sen o nedokončenej stavbe

Bol som na veľkej stavbe. Rozlohou 100 m šírka a približne 1000 m dĺžka. Výška stropu bola asi 10 m. Boli postavené stĺpy, ktoré niesli strechu. Niekde boli nejaké steny. Ale väčšinou to bol zmätok a nič dokončené. Podlaha bola všade betónová, alebo aj kamenná. Pravidelne asi každých 30 až 50 m po dĺžke budovy bol vchod do podzemia. Niekde boli schody rovné, inde bolo točené schodište. Podlaha pivnice bola v rôznych hĺbkach pod podlahou. Prechádzal som od horného konca budovy postupne k dolnému koncu a všetko som si pozeral. Vchádzal som do jednotlivých pivníc, kde boli všelijaké predmety, zjavne staršieho dátumu výroby, dosť opotrebované, asi nielen používaním, ale aj časom. Ale v podzemí nebol nikto. Budova od horného konca ku spodnému koncu postupne klesala. Akoby každých asi 30 m bola podlaha ďalšej časti asi o 2 m nižšie. Teda celá budova takto terasovite klesala od horného konca k dolnému koncu. V celej budove bolo množstvo priechok, miestností, výklenkov, ale zjavne nič dôležité a ani dokončené. Akoby to bolo postavené len narýchlo a pre dočasné použitie. Bol som presvedčený, že po nejakom čase používania týchto dočasných konštrukcií sa tieto konštrukcie všetky odstránia a nahradia premysleným projektovým riešením, podľa kvalitného projektu. Ale prečo to nestavajú hneď podľa projektu!? Všetci sú to zbytočné náklady navyše.

Ja som začal svoju cestu, alebo prehliadku v sne od horného konca k dolnému koncu. Všade bolo plno ľudí. Niektorí murovali nejakú priečku. Iní o 20 m ďalej inú priečku, alebo nejakú malú katicu, búral. Väčšina ľudí však nerobila nič a len tam tak postávali, alebo chodili, alebo sedeli a rozprávali sa medzi sebou. Alebo iní nehovorili nič a boli zjavne nazlostení. Na začiatku sna som bol prekvapený, kde som sa to dostal?! Na mojej prehliadke som postupne zisťoval, že ľudia si ma začínajú nejakú viac všímať a že som im nesympatický.... Najskôr to boli len nevrle pohľady. Potom aj uštipačné poznámky na moje oblečenie. Všetci totiž boli v nejakom pracovnom oblečení a len ja som mal na sebe biele šortky a vychádzkovú krátku košeľu nejakej svetlej farby s kvetovanou vzorkou. No žiaľ, ale svietil som tam medzi nimi.... Jasne som nevyzeral, že by som chcel pracovať, ako všetci ostatní. Teda všetci ostatní v tých svojich upracovaných a zvyčajne aj špinavých oblečeniach sa asi cítili poníženi mojou inakosťou? Postupne som zistil, že najlepšie bude, ak sa po stavbe budem pohybovať dostatočne rýchlo, aby títo ľudia nemali čas si nájsť nejaké zádrapky proti mne. A skutočne toto dobre fungovalo! Možno si okolo stojaci, sediaci, alebo robotníci, alebo aj niečo robiaci na mieste, mysleli, že keď som rýchlo prechádzal okolo nich, že asi pracujem tiež, ale tak, že prenášam niekde nejakú správu, alebo odkaz.... Alebo niekomu niekde na druhej strane stavby niečo nesiem, ukryté vo vačkoch šortiek? Neviem. Ale fungovalo to.

Takto som prešiel celú stavbu. Zaujímavé bolo, že tam neboli žiadni černosi ani žltí, len belosi. Na dolnom konci stavby už nebol nikto. Hoci aj tam stavba bola len rozostavaná a nedokončená, nebol tam nikto. Najviac ľudí bolo v hornej časti stavby až asi do polovice dĺžky stavby a potom už výrazne menej ľudí, až asi v poslednej dolnej štvrtine nikto. Keď som si to celé pozrel, vrátil som sa na do hornej časti stavby. A tu teraz začali vážne problémy.

Pozrel som sa náhodou na nejakého muža, asi vo veku 40 rokov. Akonáhle videl, že som sa na neho pozrel, priskočil ku mne a hovoril mi: „Zobral si mi kašu. Prečo si mi zobral kašu? Si zlodej, ja teraz nemám čo jesť“. Ja, skutočne šokovaný touto nepravdou, mu hovorím : „To nie je pravda, ja som vám nezobral nič. Ja som tu len náhodou. Náhodou idem okolo a vôbec vás nepoznám. Určite som vám nezobral žiadnu kašu. To ste si ma splietol s niekym iným“. On ale zlostne začal nadávať a volať všetkých okolo stojacich, že som mu zobral jeho kašu a že si je istý a že som zlodej. Okoliti ľudia sa pomaly zobúdzali zo svojej stereotypnej činnosti a začali sa zaujímať, čo sa to tu deje. Niektorým sa rýchle menil výraz tváre z ľahostajnosti na zlosť. Táto situácia začala pre mňa vyzeráť veľmi zle. V tom momente som v stave sebaobrany zvolal na toho, komu niekto ukradol jeho kašu : „Pozrite na tamtoho muža, čo stojí asi 30 m vpravo za vami. To on vám ukradol vašu kašu.“ Chlapík sa pozrel za seba. Vytiahol odniekiaľ nôž a so zúrivosťou sa rozbehol smerom, ktorý som mu ukázal. Neviem, koho si tam

tým smerov vybral, že ho pobodá, zabije, že mu zobral jeho kašu. V každom prípade mi to už bolo jedno, otočil som sa a bežal opačným smerom. Asi po 5 minútach behu som si uvedomil, že som sa im všetkým stratil a nikto za mnou nebeží. Asi lynčovali niekoho spomedzi seba.....

Rozhodol som sa, že pôjdem do dolnej časti stavby, kde nikto nie je, alebo je tam len málo ľudí. Na ceste asi v strede stavby som si všimol skupinku asi 4 prostitútok a asi 5 mužov. Zjavne títo muži boli ich pasáci. Pri mojej ceste do bezpečnejšej časti stavby sa ku mne pridala nejaký muž. Nevieť už ako sme sa zoznámili, ale mal tiež tieto problémy ako ja a tiež bol iný ako okolie. Preto sa prirodzene ku mne pridala. Bolo to lepšie, boli sme dvaja. A pri týchto prostitútkach mi povedal, že jedna z nich sa na mňa pozerá. Všimol som si to aj ja. Nebola nejako zvlášť pekná, ale bola nejaká zaujímavá. Môj spoločník mi hovoril, že aby som si ju zobral. Ak ma chce, nech si zasexujem s ňou. Hovoril som mu, že to bude nebezpečné a nie je isté, ako to môže dopadnúť a aby sa pozrel na tých mužov okolo. Medzitým prostitútka pristúpila ku mne, zobrala mi moju ruku a dala si ju medzi stehná. Chcela, aby som si ju zobral. Pozrel som na mužov. Bavili sa medzi sebou a nikto si nič nevšimol. Spoločník teraz začal silno naliehať, že aby som si ju zobral, že si chce zasúložiť aj on. Nechcel so už strácať čas, aby si tí muži niečo nevšimli a rýchlo som súhlasil, avšak na jeho zodpovednosť. Len aby sme čo najrýchlejšie zmizli. Tento môj naivný chlapík mi ešte povedal niečo asi také, že však je prostitútka a my jej dobre zaplatíme, takže jej pasáci nemôžu mať nič proti tomu. Ja som rýchlo vyrazil dole, do dolných častí stavby. Žena aj môj spoločník zjavne zaostávali. Môj spoločník sa snažil kurizovať, obchytával ju, dokonca som zazrel, že ju aj objal a chytil za prsník. To som bol od nich už asi 50 m. Keď som odrazu zazrel, že spoza steny sa vynorili asi 3, alebo 4 pasáci. Prvý, asi ich vodca, mal v ruke nôž a bežal k nič netušiacej dvojici. To som sa už ďalej ničím nezaoberal. Otočil som sa a uháňal odtiaľ preč, ako najrýchlejšie som mohol. Najskôr som bežal k dolnej časti stavby. Ale potom som si uvedomil, že určite za mnou pôjdu týmto smerom. Tak som cez pivnice zmenil smer a naopak som zamieril do hornej časti stavby.

Nakoniec s rôznymi problémami, ale živý a zdravý, som sa dostal na koniec hornej stavby na ľavej strane. Vonku svietilo slnko a bolo tam zjavne veľmi príjemne. Pod strechou tejto stavby síce nepršalo, pretože strecha bola asi dobre urobená, ale bolo šero, prítmie až v niektorých častiach skoro tma. Vonku tak krásne slnečno. Chcel som už odísť zo stavby, ale videl som, že to nejde. Niekoľko ľudí sa pokúsilo ujsť, ale zo stavby za uprchlíkom sa vydalo komando prenasledovateľov, ktorí vždy dotyčného chytili, pritiahli naspäť a potom bili a mučili. Čomu sa prizerali všetci okolo stojáci so zjavným zadostiučinením a spokojnosťou.... Nikto nám tu odtiaľto neunikne. Budete tu všetci s nami a nikto sa von nedostane.

Ako som tam na okraji stavby stál, všimol som si, že občas k stavbe príde autobus. Do autobusu nastupovali občas nejaký divní ľudia. Vyzerali zjavne duševne chorí. V autobuse však bola nejaká ochranka, ktorá pravidelne niektorých nastupujúcich nevpustila, ale vyhodili ich von, kde ich iná časť bezpečnostných služieb chytili, zbili a zviazaných odvádzali preč. Asi do väzenia?

Pri odchode jedného autobusu som si všimol, že na poslednej zákrute, za ktorou už autobus nebude vidieť, vyzrela spoza okna opatrne tvár muža, ktorý sa usmieval a vyzeral veľmi šťastný. Teda určite nevyzeral ako všetci tí duševne chorí, ktorí nastupovali do autobusov. Rozjasnilo sa mi. Duševnú chorobu len predstieral, aby sa dostal z tejto stavby.

Rozhodol som sa. Idem. Pri príchode najbližšieho autobusu som bol na nástupišti. Bolo tam viac duševne chorých. Ja medzi nimi. Pred vystúpením do autobusu, som zahral divadlo, že sa musím ísť okamžite vyčúrať. Preto som nevstúpil, ale akože som sa chcel vyčúrať, tak som obišiel autobus na druhú stranu. Tu na mňa nikto zo stavby nevidel. Okamžite som prebehol cez cestu a skočil do krovia za cestou. Bežal som v kroví dole svahom. Bežal som dosť dlho, až som začal mať pocit, že som im unikol. Zastavil som na dvore nejakého rodinného domu. Bol to dosť veľký dom. Videl som, že je to veľmi pekná vila a cítim som, že je prázdna. Akoby pripravená pre mňa. Bol som šťastný, že som preč z tej veľkej stavby, tu na slnku v tomto krásnom dome.

Vtom ma niekto zozadu zvalil tvárou na zem a okamžite som na rebrách cítil ostrie noža. Nato som počul : „Tak ty bastard, ty si si myslel, že nám ujdeš? To som rád, že ti môžem odrezat' gule ja. Ale asi

sa nechceš vrátiť medzi nás? Tak bude potom najlepšie, keď ťa tu rovno zarežem ako sviňu, ha, ha“ To, že si chcel trtkat' s mojou ženou, to ti neprejde.“ V najvyššej zúfalosti som hovoril : „To nie je pravda, ja som si myslel, že je to tvoja žena, alebo sa s ňou budeš oženiť. Prečo by som potom chcel tvoju ženu? To sa nerobí.“ Pasák sa smial : „Ja, aby som sa oženil s tou kurvou?, ha, ha. Takú somarinu som ešte nepočul. Nikdy sa neožením s fl'androu. To môže urobiť len také hovädo, ako si ty.“ Ďalší asi traja muži, ktorí tam boli, sa smiali, ako blázni. Asi som im povedal najväčší vtip v ich živote.

Nato zaznel výstrel a počul som, ako guľka presvišťala len tesne okolo. Otočil som hlavu vľavo, odkiaľ prišiel výstrel. Asi 10 m na múre nad nami stála tá prostitútka, ktorej som sa páčil. Dobre som si pamätal, ako som mal ruku medzi jej stehnami a súchal jej pohlavný orgán. Ako som cítil na tvári jej vzrušený dych a videl otvárajúce sa ústa v predstave blízkej rozkoše. Teraz však táto žena mala zásadne iný výraz v tvári a hovorila : „Tak ty si ma nikdy nezoberieš za ženu? A ty si myslíš, že toto ti prejde? Hej ty,..... a ty si ma zoberieš za ženu?“ Otázka zjavne smerovala na mňa. Okamžite som veľmi rád vyhlásil : „Žiadny problém. Aj tak som rozmýšľal, že by som sa už mal oženiť. Tak prečo nie práve teraz?“ A žena hovorí „A počúvaj, postaví sa ti vôbec, keď si ma nechceš? Ja potrebujem dobrého milenca..... Ale čo, lepšie keď sa vydám..... A ak sa ti nepostaví, tam ma budeš lízať.“

Moja nastávajúca manželka ďalej na jej pasákov : „Ty chrapúň, vypadni odtiaľto aj s tými ochľastami, ktorí sú tu s tebou. Ináč vás tu hneď postriem ako svine.“ Pasák vyskočil zo zeme, nôž zastrčil za opasok a pomaly s ostatnými cúval preč. Táto nymfa ale nechcela čakať na vydaj : „To je čo? Povedala som okamžite vypadnúť!“ Zamierila na toho svojho a vystrelila. Guľka asi prefíčala veľmi tesne, pretože potom sa rozbehli preč ako o život. Myslím si podľa výrazu v tvári mojej novej polovičky, že im skutočne išlo o život. Žena ešte za nimi kričala, nech sa neodvážia niekedy vrátiť naspäť. Moja nastávajúca ku mne prišla, usmiala sa a hovorí : „A čo budeš so mnou robiť, keď som teraz tvojou ženou?“ Zjavne bola svadba už za nami..... A ja : „No najskôr zistím, aká si v sexe, to je jasné. Navrhujem, že ty budeš rodiť deti a starať sa o deti, sexovať som mnou, ako budem chcieť a ja bude odpočívať a rozmýšľať, či som sa dobre oženil“.....

Pozrela spokojne a šťastne na mňa a zasa mi chytila ruku, ako prvý krát.

No slnko krásne svietilo a fakt som veril, že do tej veľkej nedokončenej stavby sa už nedostanem.

Význam sna je jasný... nemá význam žiadny komentár. Teda pre čitateľa aspoň poslednej knihy „Obroda Slovanov“ s tým, že čitateľ pochopil zmysel všetkých 4 symbolov na prednej obálke knihy.

Sen o demokratickom myslení

Začal ten sen tak, že som mal asi 20 rokov a išiel som v lete na obed, počas slnečného počasia, vo svojej rodnej obci k rieke, kde som sa chcel okúpať. Bolo dlhšie slnečné a teplé počasie, kedy sa voda v rieke zohreje tak, že dedinčania z okolitých obcí sa chodia kúpať a rekreovať k tejto rieke.

Pred príchodom k vode sa ku mne pridala známy (a trochu aj bývalý kamarát) z mojej obce – bol starší o rok – a ešte zo základnej školy a preto som mal k nemu aj určitý rešpekt. Išiel sa okúpať tiež a bolo preto logické, že ak sa ku mne pridala, tak som nemohol odmietnuť jeho spoločnosť. Však hovoril, že „je rád, že stretol starého kamaráta“, tak ako som mohol niečo namietat'?!

Prišli sme k rieke. Ale pri rieke už bolo veľa rekreantov, ktorí ležali na dekách. Všimol som si, že všetci ležali skoro na takých istých dekách. To si všimol aj môj „kamarát“. Môj kamarát si všimol však aj to, že vľavo proti prúdu rieky je nejaký obytný prívies (takých tam bolo len veľmi málo), pri ktorom na závesných šnúrach okrem iného bola aj takáto deka. A pri prívесе nebol nikto

„Kamarát“ zamieril rovno k tomuto prívěsu a ja nevediac za ním..... Keď sme prišli k rieke a tomuto prívěsu, tak „kamarát“ vyhlásil, že si túto deku zoberieme a nikto si to nevšimne..... Ja zdesený som namietal, že určite s tým nesúhlasím a že pre mňa nie je žiadny problém, aby som si ľahol po kúpaní na

piesok, alebo aj na štrk, však je krásne počasie a ja ak by som chcel deku, tak by som si ju zobral so sebou....

Ale „kamarát“ asi ma ani vôbec nepočúval? Skočil k napnutým lanám vedľa privesu, stiahol deku a víťazoslávne na mňa pozeral, že to sám ľahko vyriešil..... Ja som v šoku chytil deku v jeho rukách a snažil som sa mu ju vytrhnúť z rúk a hovoril som : „Zbláznil si sa? To sa nám určite neprepečie. To nie je naša deka. Musíme ju vrátiť. Všetci okolo ležiaci na tejto pririečnej pláži to musia vidieť.....“

Nebral na môj názor žiadny ohľad..... vytrhol mi deku z ruky a bežal dole po prúde rieky. Tak som nechtiac išiel za ním..... Asi po 100 m sa „kamarát“ zastavil a ja som k nemu pomaly došiel. Bol som „nasratý do biela“. Ale on sa tváril, že je veliteľ skupiny (však bol stále starší) a ja som hlupák - neviem, ako to chodí..... Videl som mu to na očiach, ako víťazoslávne ukazoval, že ja som nejaký zaostalý....., všetko je už iné.

Rozprestrel deku na piesku, na miernom pieskovom vršku v zákrute rieky, ale veľmi dobre na dohľad k privesu, kde sme túto deku „ukradli“. Ja som išiel do rieky si zaplávať, a odmietol som vôbec zaoberať sa tým, že tá deka tam už leží..... Asi za 15 minút som vyšiel z rieky..... Neviem, či to bola náhoda, alebo naprogramovaná konfrontácia? Ako som vyšiel z vody, odrazu bola predo mnou veľmi škaredá malá žena vo veku asi okolo 40 rokov, neviem. Bola aj mierne tučná, ale nie veľmi, pretože bola veľmi pohyblivá. Mala malé prsia, to viem, pretože ja sa vždy pozerám u žien najskôr na prsia a zadok. To mi u žiadnej ženy neunikne a až potom začnem počúvať, čo dotyčná žena hovorí. Tak mám prvú informáciu, aká je jej duchovná možná „kapacita“. Teda všetci „normálni“ muži vieme, že duchovná kapacita žien je veľmi nízka, teda hlboko pod mužskou..... ale musíte vedieť, že demokrati a „Vatikánski kresťanskí“ blázni to ani nechyrujú.....

Teda táto žena pribehla ku mne a začala na mňa jačať, že som jej ukradol jej deku..... Toto bola moja predvídaná nočná mora.... Čo mám povedať? Povedať jej, že ja som to nechcel? Že môj „kamarát“ je môj problém?!..... Rýchle som v panike rozmýšľal, žena – takže určite nízka duchovná reinkarnácia - tomu nebude veriť, pretože žena nie je schopná vyhodnotiť, kto hovorí pravdu a kto klame..... Žena je hlúpa..... Nedokáže chápať, ako muž!!!!

Nikto nedokáže zmeniť tento vesmír! Akokoľvek demokratickí a iní „pozemskí“ tupci to budú chcieť! Vzťah ženy a muža vo vesmíre sa nikdy – teda do konca existencie tohto materiálneho vesmíru nemôže zmeniť..... Za to ja dám svoju hlavu..... Ak sa tento vzťah zmení a teda „vesmír sa zmení“, nech mi odseknú hlavu, zabijú ma a nech už do konca tohto Sveta neexistujem!!!!!!!!!!!!!!

Chápete vy ostatní, aký som si istý?!, že nie je možné zmeniť tento vesmír?

Ale budem pokračovať.

Skutočne som nevedel, čo povedať na ukradnutú deku. Môj „kamarát“ sa schovával za mojím chrptom a čakal, čo poviem. Chcel som riešiť tento problém – do ktorého som sa hlúpo zamotal – diplomaticky – teda zasa v skutočnosti hlúpo až dementne. (Viete, že demokratickí diplomati sú dementi a tupci?!) Nechcel som zradiť môjho „kamaráta“, že za všetko je zodpovedný on. Nechcel som byť bonzák a zradca..... A prečo? Prečo, ja hlupák, som toho debila, ktorý je asi vrodene kleptomanský, rovno do všetkého nenamočil?!

Tá škaredá žena jačala predo mnou, hovorila mala pravdu ale nakoniec urobila chybu, že povedala, že mi dá facku..... To som ja muž, okamžite spozornel a povedal som jej, že to v žiadnom prípade nesmie urobiť, ináč jej ja majznom dva krát silnejšiu, že jej odletí hlava..... ha, ha. Žena bola z môjho postoja proti nej, žene, „ktorú muž ani kvetinou nesmie udrieť“, šokovaná Preto sa zahnila rukou proti mojej hlave len mierne a udrela ma po tvári skutočne len mierne. S vytreštenými očami na mňa pozerala, či splním to, čo som povedal. Samozrejme, že som to splnil a presne v mierke sily, ako som povedal. Majznu som ju po „ksichte“ dva krát silnejšie, ako ona mňa. Teda stále to bolo len také hladkanie a nie zabíjanie..... Ale táto primitívna žena okamžite pochopila, že ja nie som, ako jej „demokraticky mysliaci“ muž..... ha, ha – teda debil. Otočila sa a s jakotom a plačom bežala do svojej maringotky. Pozrel som za seba na svojho „kamaráta“ a pochopil som, že všetko zlížem sám. Povedal som mu kľudne, že ak okamžite nezmlizne z tejto rieky, tak všetko prezradím Ako som to povedal,

pozrel niekde cez môj chrbát (nevedel som, čo videl?), otočil sa a prášil cez plytčinu pri rieke najkratšou cestou do starého topoľového porastu, kde bolo jasné, že sa stratí a nikto ho už nedostihne.....

Nato som sa otočil a predomnou, ku mne dobiehal urastený, územčistý, vyšportovaný (skoro školsky pôsobiaci telocvikár). Bol asi trochu nižší, než jeho žena, ale určite mladší, než jeho žena. Zastavil sa tesne predomnou, mával pästami pred mojou hlavou a hovoril, že som urazil jeho ženu a že za to budem pykať? Prekvapený som mu povedal, že nechápem, že jeho žena mu povedala, že som ju urazil, keď v skutočnosti som obvinený, že som im ukradol deku? Teda, nejedná sa o urážku, ale o krádež. Tento „mozgovo“ jednoduchý muž bol tak zaskočený mojimi argumentmi, že začal skákať na mieste, akoby chcel zasadzovať „knokauty“ a iné bojové technické údery mne, na moju hlavu, brucho asi, neviem ale skákal predomnou ako hračka na ocelových pružinách (tak mal dobrú kondičku). A ja som kludne stál a povedal som : „Vaša žena ma veľmi urazila, pretože ma osočila, že som jej ukradol túto deku. Ja som nikdy nič neukradol. A ani túto deku som neukradol ja, ale môj „povedený kamarát“, ktorý ako zbabelec už zmizol tam v tých topoľoch. Vidíte ich? Ak chcete pomstiť svoju ženu, bežte za tým somárom a jednu mu vrazte, nech sa naučí.“ Chlapík po mojich slovách zostal ako obarený. Zvesil ramená, pozeral s otvorenými ústami a pochopil som, že vôbec nechápe, čo sa tu stalo. Až keď sa pozrel na deku, pomaly mu zaplo, že tá deka je ich..... Vtedy som mu povedal : „Ak budeš chcieť zmlátiť toho debila, býva na hornom konci, za mostom doľava Budem celkom rád, ak to urobíš.“ Na to som mu vystrčil ruku, ako chlapovi, ktorý si rozumieju..... Ruku mi stlačil tak....!, že som bol rád, že už nie som jeho nepriateľ.....

Sen o škole

Neviem už presne, ale okolo 4.2.2018 som mal tento sen.

Bol som so svojimi spolužiakmi zo školy. Ten sen bol tak jasný a ostrý, že som v sne vôbec nevedel, že snívam. Bol som si istý, že je to realita. Boli sme už všetci starší, ale emóciami všetci nadšení zo stretnutia... Niečo všetci vedeli... Na niečo sa všetci tešili.... Hovorili sme a hovorili..... a odrazu som sa dozvedel, že idú na vysokú školu. Teda, že všetci ideme na vysokú školu. Ja som bol prekvapený, pretože som už vysokú školu absolvoval a nechápal som, prečo by som mal ísť zasa na vysokú školu. Následne som sa dozvedel, že sa ide na tú istú vysokú školu, ktorú sme všetci už absolvovali.....? Moje prekvapenie bolo ešte väčšie, pretože som začal uvažovať, že pôjdeme na nejaký iný obor, aby sme mali komplexnejšie vzdelanie myslel som na ekonomiku...

Ale prečo na tú istú školu? Na začiatku som bol v tichosti a nič som nehovoril. Ale keď všetci veselo a odhodlane vyhlasovali, ako to bude dobrá škola a ja budem tam s nimi, tak som pocítil silný odpor, že na tú školu už nechcem ísť. Z môjho pocitu vznikli aj slová a argumenty. Začal som kludne, ale neochvejne hovoriť, že tá istá škola je zbytočná. Načo sa budem učiť to isté, ak to už viem? Pri tom som si predstavoval, že budem v škole so študentmi, ktorí sú síce mladí a teda mladé pekné ženy sa mi budú páčiť. Ale okamžite som cítil, že ich rozhovory a problémy budú pre mňa smiešne, nedôležité, hlúpe, nezaujímavé. Videl som sa v tejto škole, ktorú by som opakoval úplne zbytočne, ako unudeného a nakoniec totálne osamelého študenta, ktorému aj tak jeho spolužiaci vôbec nerozumejú, ja sa v škole totálne nudím strata času!

Po dôraznej diskusii so spolužiakmi som pochopil, že oni do školy pôjdu aj bez mňa. Ale ďalej vytvárali psychologický nátlak na mňa, aby som tam išiel s nimi tiež. Po tejto – mierne povedanej – argumentačnej hádke – spolužiaci mali pocit, že „vyhrali“ a ma presvedčili a že pôjdem s nimi – a budem zasa ako kedysi rovnaký ako oni. Vtedy som už jasne vedel, že nikde nepôjdem a „zradím“ svojich spolužiakov.

Všetci sme vychádzali z nejakej veľkej osvetlenej miestnosti. Odrazu som sa však ocitol v nejakom obrovskom chráme..... Bola tam skoro tma, svetla bolo málo, strop bol nesmierne vysoký (možno 100

m?), steny boli pokryté rôznymi sochami a ornamentmi – nevnímal som ich zmysel. Bol som však na prízemí toho obrovského chrámu sám..... Bol som prekvapený, prečo som tu odrazu sám, keď som vyšiel so spolužiakmi z osvetlenej miestnosti spolu s nimi a odrazu tu oni nie sú a ja som tu sám? Vtedy som si uvedomil, že to nie je realita, ale je to sen Stál som ticho v strede toho chrámu a rozmýšľal som, čo ten sen asi znamená..... Pozeral som okolo seba a pred sebou som videl široké schody (asi 10 stupňov) k veľkým vysokým dverám. Vedel som, že je to východ z tohto chrámu. Vyšiel som po schodoch, otvoril ťažké veľké vráta (nechápal som v sne, ako sa mi ľahko dali otvoriť) a vyšiel som von na vzduch. Vonku bola už tma. Svietilo umelé mestské osvetlenie priestoru pred chrámom. Predo mnou bolo veľké kamenné námestie, v strede námestia široká nízka fontána. A za fontánou som videl dva autobusy, do ktorých nastupovali moji spolužiaci. Boli v zástupoch za sebou a tí, ktorí boli ešte na ulici, my začali kývať, aby som sa pripojil..... Stál som na výstupe z tohto chrámu, zatvoril som sa sebou tie obrovské vráta a zostal som stáť pred nimi. Predo mnou bolo opäť asi 10 schodov dole ku kamennému námestiu, na ktorom bola tá fontána a za fontánou na ceste nastupovali spolužiaci do autobusu na cestu do školy.... Sledoval som ich s tejto zvýšenej polohy a vedel som, že s nimi už nepôjdem. Poslední, ktorí nastupovali do autobusov mi kývali, úpenlivo na mňa pozerali, aby som ich neopustil a išiel s nimi. Ale ja som im kľudne – neutrálne zakýval, zakričal cez námestie, že im prajem všetko dobré, ale že s nimi už nepôjdem....

Nastúpili poslední, dvere sa zatvorili a autobusy odišli. Zostal som pred dverami toho chrámu sám. Zišiel som pomaly po schodoch na to kamenné námestie, pozrel som sa naspäť na ten obrovský chrám za sebou a rozmýšľal som, čo tento sen znamená? Čo budem robiť na tomto námestí, kde už nikto nie je? Poprechádzam sa tu chvíľu, ale potom sa asi vrátim do toho chrámu.... A prečo sa tam vrátil? Keď je tam tak tmavo a prázdno? Na stenách je množstvo nejakých ornamentov a grafík a nápisov..... Zo stredu chrámu, z väčšej vzdialenosti, pri tom slabom osvetlení sa nedá nič dobre rozpoznať, ale pozriem sa na to z blízka. A mám pocit, že na druhej strane toho chrámu sú druhé veľké vráta a za tými vrátami je druhé námestie. Keď si prehlídnem steny chrámu, tak sa pozriem na to druhé námestie na „odvrátenej strane“ chrámu.

Zmysel sna je jasný, prečítajte si Kapitolu 6, knihy Obroda Slovanov“.

S pozdravom
Pavol Peter Kysucký